

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜ ENGELLENEMEZ!

• Alacakaranlık
Kuşağı

• Devrim
Savaşan
İşçilerle
Gelecek

• Reformizmin
Rüyası

• Biz Tutsak
Aileleri
Çocuklarımızın
Yanındayız

• Bakan
Doğruyu
Söyledi

• İnisiyatifli
Olmak

15.11.2008

ALACAKARANLIK KUŞAĞI

Son süreçte emperyalist-kapitalist dünyada doğru dürüst önünü görebilen kaldı mı acaba? Sanmıyoruz. Hepsi bir deprem karşısına tutulmuşçasına kendini bir an önce dışarı atmaya ve rahat birkaç nefes almaya çalışıyorlar. Ama kriz o kadar hızlı yayılıyor ki, kimseye soluklanacak zamanı dahi tanımıyor. ABD'nin en büyük bankalarının bile batmış olması herkese felaketin boyutunu göstermiş bulunuyor. Şimdi burjuva dünya "acaba sıra kimde?" sorusuna kilitlemiş durumda. Ve hiç kimse kendisini tehlikenin dışında göremiyor. Kapitalist sistemin barometresi durumundaki borsaların ibresinin aşağı doğru gidişi, kapitalizme geleceğin ne kadar karanlık olduğunu gösteriyor olsa gerek ki, herkes paçaları tutuşmuşçasına sağa sola koşturuyor. Kapitalist sistemin duayenlerinden, 18 yıl boyunca ABD Merkez Bankasının başkanlığını yapmış olan Greenspan'e bile "krizin boyutları, 40 yıldır inandığım sistemin çökmesi beni de şoke etti" diyorsa, varın gerisini siz hesap edin. Greenspan'e açık açık "Temel taşı kırdılar" diyor, yani kapitalizmin çatırdadığını kabul ediyor. Daha önce de yaşanan krizle ilgili olarak "Yüzyılda bir meydana çıkacak bir kriz" diyerek tehlikenin boyutuna dikkat çekmişti.

Karamsar olan sadece Greenspan değil, daha doğrusu burjuva dünyada iyimser olan kimse kalmamış görünüyor. Fon yöneticisi Japon Yuji Ogha'nın sözleri her şeyi tüm açıklığıyla ortaya koyuyor: "Bu çöküş bizim şimdiye kadar gördüklerimizden çok farklı" diyor, sonra da ekliyor "çözüm için bir şey söylemek de çok zor". Böylece kapitalizmin bu krizden birkaç yıl içinde çıkacağını, klasik kriz döngüsünün sonunda olduğu gibi iyileşmenin başlayacağını ön gören piyasa papazlarının canına ot tikiyor. "Çözüm" arayanlara, ki kendisi de buna dâhildir, çözümün ufukta gözükmediğini söylüyor. Ne yapsın koskoca Fransa Cumhurbaşkanı'nın bile "serbest pazar düşünün sonuna geldik. Buradan yeni bir dünya çıkacaktır" dediği bir zamanda artık kapitalizmi savunmak (ki kapitalizmin bu krizin arkasından toparlanma sürecine gireceğini söylemek de bu anlama geliyor) hani derler ya her babayığının harcı değil.

Tsunami Umut Brakmıyor

Evet, fırtına önüne her şeyi katmış sürüklüyor görünüyor. Kapitalizmin kara delikleri o kadar çok ki, hani deyim yerindeyse dipsiz bir kuyu gibi her şeyi yutuyor. ABD'nin sigorta devi AIG'i kurtarmak için

devletin yaptığı 122 milyon dolarlık yardım da yetmediği için, AIG ifan etmeye devam ediyor. Çöküşün hızı o kadar fazla ki İngiliz hükümeti altın rezervlerini göstererek halkı teskin etmeye çalışıyor ama eskiden piyasadaki paranın munzam karşılığı olarak elde tutulan altının, kocaman bir balon haline dönmüş olan hayali sermayenin yanında lafının bile edilemeyeceğini herkes biliyor. Hedge fonların (serbest fon olarak çevriliyor. Riskli zamanlar için bir havuzda tutulan para anlamına geliyor) bile boşaldığı bir dönemde, kapitalizmin çarklarının sıcak para olmadığı için gıcırtyla birbirine sürtünmeye, birbirini öğütmeye başladığı bir ortamda, kim İngiltere'nin altın rezerviyle ilgilenir ki! Petrol fiyatlarındaki düşüşün dolardaki yükselişe eşlik ettiği bir zamanda kim yüzünü boyatmak için kafasını uysalca uzatır ki! Eğer Hedge fonların bile içi boşalıyorsa, sistemin çarkını döndürmek için son damla yağ da kapitalistlerin avuçlarının içinden akıp gidiyorsa geriye ne kalıyor dersiniz? Kim bilir belki kilisede nakit para duasına çıkarlar! Ama bu tsunaminin daha da güçlü ezeceği günlere doğru gittiğimiz artık bir sır değil. Krizin domino etkisi kendisini daha fazla gösterecek, buna kuşku yok. Lehman Brothers'ı yiyen bir krizin daha ufakları yememesi beklenemez.

Kriz, Türkiye'ye Teğet Mi Gececek?

Başbakanın her konuda olduğu gibi, dünyayı sarsan krizin karşısında da efelenmesi ve "bize bir şey olmaz" demesi artık kimseyi inandırmıyor. Tsunaminin, önüne çıkan her şeyi yerle bir edip geçtiği bir dönemde, bu tür demeçler mezarlıktan geçen birinin ıslık çalmasına benziyor. Bir zamanlar Demirel de Arjantin'de kriz sonrası halk ayaklanıp önüne çıkan dükkanlara vb. saldırınca "bizde bu olmaz. Bizim halkımız harama el uzatmaz" diyerek halkı teskin etmeye çalıştı. Ne zaman yazar kasalar havada uçmaya başladı, o zaman bu halkın hiç de öyle sandığı gibi kurbanlık koyun olmadığını anladılar.

Şimdi "Türkiye güvenli liman" vb. diyerek, krize karşı yiğitlenmenin nereye kadar gideceğini de görebiliriz. Ama ufak ufak da olsa başlayan serzenişlerden aslında tehlikenin farkında olduklarımızı da anlayabiliriz. Recep Tayyip Erdoğan, reel sektöre (sanayici kapitalistlere) kredi vermeyen bankaları eleştirerek, kendi bindikleri dalı kestikleri anlamına gelecek şeyler söyledi. İyi de, kelin merhemi olsa önce kendi başına sürecek zaten! Kendi borç almakta güçlük çeken ban-

kalar nasıl olup da başkasına borç verecek. Bankasına güvenmeyen müdi mevduatını çekiyor, müşterisine güvenmeyen banka da kredileri kesiyor.

Zaten kriz de bu değil mi? Tam anlamıyla bir güven krizi yaşanıyor. Hiç kimse güvenip de bir başkasına borç vermiyor. Bu IMF açısından da böyle. Kısa süre öncesine kadar IMF'ye efelenen hükümet, şimdi nasıl ederiz de IMF ile stand-by anlaşması yaparız derdine düşmüş durumda; çünkü görüyorlar ki borç almadan çarkları döndüremeyecekler.

Peki, IMF borç verebilecek mi? Ya da nereye kadar verebilecek? Artık herkes "finans krizi" olarak adlandırılan şeyin sadece bir finans krizi olmadığını, bunun kapitalizmin genel krizi olduğunu ve bunun altında yatan şeyin bizzat kapitalist üretimin hareket yasaları olduğunu biliyor. Kapitalist üretimin anarşik yapısı krizleri tetikliyor ve hızla yayılmasını sağlıyor. Şimdi finans alanında yansımaları bulan krizin asıl kaynağı da fukurdamaya başlamış durumda. Türkiye'deki burjuva ekonomistleri bağır çağır ortaya düşmüş durumdadır. Söyledikleri "düşüş kesin, kendine yastık bul!" işte bu kadar. Herkes gemisini kurtarma derdine düşmüş durumda; ama unutulmasın ki eskiden krizler 3. Dünya ülkelerinde başlıyordu, onun kapitalist merkezlere yansımaları söz konusu oluyordu. Bu kez dominonun taşları ters taraftan devriliyor. Krizin Türkiye'ye yansımalarının, ilk elden fabrikaların, dükkânların kapanması, iflasların çığ gibi artması; işsizlikle beraber yoksulluğun had safhaya varması olacağı görülüyor. Üretimin düşmeye başladığı zaten görülüyor. Kredi alımı ve borçlanmanın bu güven krizi ortamında giderek daha da zorlaşacağını söylemek için kâhin olmaya gerek yok. En önemlisi, yakında "bize bir şey olmaz" yalanına inanan kimsenin kalmayacak oluşu.

Emperyalist-kapitalist sistemin krizinin giderek derinleşeceğinin sinyalleri artık daha güçlü hissediliyor. Dünya yeni bir alt üst oluşa gebe. Ama unutulmaması gereken bir şey var. Kapitalist sistemin tabutuna son çiviye çakacak olan güç, henüz harekete geçmiş değil. Özne faktörün rolü, tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar artmış durumda. Proletaryanın ve onun devrimci sınıf partisinin atacağı her adım şimdi her zamankinden daha büyük bir öneme sahip olacaktır. Ekim Devrimi'nin yıl dönümünde Bolşeviklerin yaratıcılıklarından öğrenilecek çok şey var. □

DEVİRİM SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

Şu sıralar tüm dünyada kapitalist ülkelerin atanmışları, seçilmişleri, bütün bürokratları, sistemin devamından yana olan ekonomistleri, akademisyenleri el ele vermiş, harıl harıl çalışıyorlar, toplantı üzerine toplantı yapıyorlar. Bu toplantılarda iflasını açıklayan bu bankanın, finans kurumunun ya da şu sigorta şirketinin nasıl kurtarılacağından daha çok, bir sistem olarak çöküşün eşğine gelmiş olan kapitalizmin nasıl kurtarılacağı üzerine çareler aranıyor.

Dünya burjuvazisi bu seferki krizin kârdan zarar etme ile değil, topyekûn çöküş ile sonuçlanabileceği korkusunu iliklerine kadar hissetmiş durumda. Son haftalarda çıkarılan kurtarma programları, en yetkili ağızlardan yapılan iyimser açıklamalar, bu korkuyu biraz olsun hafifletme, yüreklere su serpme çabalarıdır. ABD, Avrupa gibi merkez ülkelerde, “kapitalist sistem daha fazla böyle gitmez”, “bu, sistemin iflasıdır” türünden itirafların yanı sıra, “el ele verip sistemde iyi işlemeyen yerlerde düzeltmeler yaparsak hep birlikte kurtulabiliriz, en azından bir süre daha idare edebiliriz” tezleriyle tekelleri ayakta tutabilmenin planları hazırlanıyor, uygulanmaya çalışılıyor.

Yaşamakta olan ekonomik kriz bölgesel değil, küreseldir. Kapitalist sistemin geldiği bu aşamadan sonra hiçbir krizin bölgesel olarak yaşanması, gelip geçmesi beklenemez. Dünyanın neresinden başlarsa başlasın, hızla dünyanın bütününe etkisi altına alacaktır. Hiçbir ülke ekonomisinin krizden etkilenmeme şansı yoktur. Dolayısıyla, Türkiye gibi az gelişmiş tabir edilen bağımlı bir ülke ekonomisinin krizden nasıl, ne derece etkileneceğini, nasıl bir yıkım yaratacağını tahmin etmek, bu topraklarda yaşayan işçi ve emekçiler için hiç de zor bir şey değil. Recep Tayyip Erdoğan ve tayfası, TÜSİAD gibi örgütlerin “krize hazırlıksız yakalandık, gerekli önlemler alınmadı, reform süreci tamamlanmadı” biçiminde veyansın etmeleri ve her fırsatta hükümeti azarlamaları karşısında, yan odadan gelen tıkrıtya bakmaya ürken, “kedidir kedi” diyerek kendini avutan korkak misali, “biz şerbetliyiz bize bir şey olmaz” açıklamalarıyla ne denli komik duruma düştüklerinin farkındalar mı bilemeyiz. Ancak bu açıklamaların ne sermaye sınıfını, ne de işçi ve emekçileri bir nebze rahatlatmadığını biliyoruz.

Dünya burjuvazisi rahat değil, çünkü bu defa işleri gerçekten zor. Bir yandan kapitalist sistemi ayakta tutan dev sermayeli tekellerin iflasını önlemek, öncelikle de bu dev tekelleri ayakta tutmak, diğer yandan önüne geçemediği bu çöküşün sonuçlarıyla, kitlesel işsizlikle baş edebilmek zorunda. Kapitalist sistemi kurtarma adına mesai yapanlar, iki çıkmaz arasında gidip geliyorlar.

Birincisi; kurtarılması gereken tekeller için gerekli sermaye o denli büyük ki, birçok ülkenin bütçesinin tamamı bile telif edilecek rakamları karşılayabilmekte yetersiz kalıyor. Bu nedenledir ki, hükümetler sık sık tüm burjuva sınıfa, birleşip ortak hareket etme konusunda uyarılar yapıyor. Ama kim dinler ki? Hiçbir kapitalist, sınıfının çıkarlarını kendi özel çıkarlarının üstünde tutacak kadar ahmak saymaz kendini.

İkincisi; finans sektöründe başlayan kriz kaçınılmaz olarak tüm alanları, dolayısıyla üretim sektörünü de etkisi altına alıyor. Kriz dönemlerinde olağan sayılan üretimde daralmanın yanı sıra, üretimdeki köklü şirketler arka arkaya iflaslarını açıklıyorlar; Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) kriz nedeniyle dünya genelinde 2009 sonuna kadar 20 milyon kişinin işsiz kalacağını açıkladı.

Şüphesiz çok iyimser bir rakam. Ekim ayı başından beri sadece NewYork'ta ve sadece finans sektöründe 165 bin çalışan işini kaybetti. Durum, bizde daha da vahim. Hâlihazırdaki işsizler ordusu hızla büyüyor. Sadece fikir vermesi bakımından bir iki örnek: Ekim ayında Tuzla Tersanelerinden bin işçi çıkarıldı, bu yıl sonuna kadar yani bir buçuk ay içinde 17 bin işçinin daha çıkarılacağı açıklandı. Krizi en yoğun hissedilen sektörlerden biri olan tekstil sektörünün köklü şirketlerinden Sönmez Tekstil, borsaya kapanışını bildirdi. 4 bin çalışanından 3 bin

200'ünü ekonomik kriz gerekçesiyle geçtiğimiz aylarda çıkartan Sönmez Tekstil'in geriye kalan 800 işçisi de işsiz kalmış oldu. Toplu Sözleşme görüşmeleri devam eden otomotiv sektöründe ise işçiler Eylül ayı başlarından itibaren geçici sürelerle ücretsiz izne çıkartılıyor. Yaklaşık 120 bin metal işçisine ya işsizlik, ya da düşük ücretle esnek çalışma dayatılıyor. Hemen bütün sektörlerde ekonomik tedbir gerekçesiyle işçi çıkartılması gündemde.

Kapitalist sistem, kendi mezarını da, mezar kazıcılarını da kendisi hazırlıyor. Sermaye sınıfı kendi cephesinde işlerin her gün daha kötüye gidiyor olduğunu görüyor, biliyor olsa da, dayandığı, ancak var olduğu sürece yaşayabileceği kapitalist sistemi korumak için her yolu deneyecek, ömrünü biraz daha uzatabilecek her tedbiri alacak, umut vadeden her tür programı uygulayacaktır. İşçi ve emekçiler burjuvazinin ekonomik tedbirlerinin kendileri için daha fazla işsizlik, açlık, yoksunluk olduğunu, olacağını yaşamlarından biliyorlar.

Ancak burjuvazi ne yaparsa yapsın, hangi programı uygularsa uygulasin, nihai sonucu belirleyecek olan işçi sınıfının tutumudur. Asıl olarak, toplumun kaderini bütün bu gelişmeler karşısında işçi ve emekçilerin hangi programla hareket edecekleri belirleyecektir.

Bugün işçi sınıfı ve emekçi halkların yaşadığı işsizliğin, açlığın, yoksulluğun nedeni, dünya yüzeyindeki geçim araçlarının kıtlığı, yer altı, yerüstü kaynaklarının yetersizliği değildir. Yeryüzünde dünya nüfusunu doyuracak kaynak, herkese bol bol yetecek zenginlik vardır. Yapılması gereken tek şey, işçi sınıfının öz malı olan bu zenginliği mülk edinerek, onun gerçek sahiplerine ulaşmasının önünde engel olan burjuvazinin ortadan kaldırılması, kapitalist sistemin yıkılıp yerine sosyalizmin inşa edilmesidir.

Sosyalizm hedefi, toplumsal bir alt-üst oluşu, işçi sınıfı öncülüğünde burjuvaziye karşı bir dizi ayaklanmayı, dişe diş bir mücadeleyi öngörür. Bu mücadelede, iki karşıt sınıf arasındaki uzlaşmaz çelişkileri yumuşatma, uzlaştırabilme düsturuyla hareket eden “sosyal-diyalog”cu sendika konfederasyonlarının AB fonlarıyla yürüttükleri çalışmalarda ortaya koydukları programlarla alınabilecek yol bellidir. İşçi sınıfının günlük ekonomik mücadele araçları olmalarının yanında, işçi ve emekçileri burjuvaziye karşı savaşta eğitime, devrime hazırlama, devrimin olmaları olma misyonu da olan sendikalar bugün, işçi sınıfını ellerinde talepler manzumesi ile “isteyenin bir yüzü kara” konumunda tutmak için yoğun bir çaba sarf eder hale gelmişlerdir.

İşçi sınıfı kendisiyle birlikte tüm toplumun kurtuluş mücadelesinde bir an önce hedefine varmak için, sendikaları, meslek örgütlerini, ayağına pranga olan, mücadelesini yavaşlatan tüm engelleri aşabilmeli, bu ekonomik mücadele araçlarını kapitalist sistemin yıkılıp yerine sosyalizmin kurulması hedefine tabi kılabilmelidir. Bu da ancak, sendikalarından bağımsız, hareket alanını hiçbir yasa ile sınırlamayan, işçi sınıfının kendi öz örgütleri olan Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütlenerek hayata geçirilebilir.

Kapitalist sistem çöküş aşamasında. Ancak işçi sınıfı müdahale etmez, burjuvaziye son darbeyi indirecek dişe diş bir mücadele için gerekli savaş araçlarını oluşturamaz, ezilen emekçi yığınları kendi etrafında toplayıp doğru hedefe yönlendiremez ise, kapitalizm kendi kendine ortadan kalkmayacak, bir yandan can çekişmeye devam ederken, bir yandan da tüm insanlığa daha fazla acı, daha fazla yıkım üretmeye devam edecektir.

Devrimci işçilerin, derinleşen bu yıkıma son verebilmek, insanca bir yaşamı örgütleyebilmek için, kadın, erkek, genç işçileri, işsizleri, Devrimci İşçi Komiteleri'nde örgütleyebilme, burjuvaziye karşı savaşta birleştirebilme çabası, bugün her zamankinden çok daha fazla önem kazanmıştır. Devrim Savaşan İşçilerle Gelecek! □

REFORMİZMİN RÜYASI

Kapitalist sistemin çöküşü sıklaşan ve şiddetlenen krizlerle, kör gözlere bile görününce, dünyadaki reformist oportünist hareketler ve sendikalar dahi “kapitalizm çöküyor” keşfinde bulunmaya başladılar. Krizlerin o denli ağır, şiddetli ve üst üste binmiş olması, kapitalizmle uzlaşmaya yeminli bu baylar ve bayanların politik incilerini ortaya saçma vesilesini doğurdu. “...Kapitalizm çöküş yaşıyor... Bu, sosyal devletten vazgeçmenin sonucudur... Sosyal devlete dönülmeli... Devlet sadece tekelleri kurtarmak için harekete geçmemeli... Krizin sonuçları işçilerin omzuna yıkılmamalı...”

Nasıl olur da kör gözlerin bile gördüğü bir gelişmeden böylesine geri, bayağı-değersiz sonuçlara varılır, demeyin. Fikrinde ve zikrinde kapitalizmden başka sistem tanımayan, efendisine sadık bir uşağın bu bayağılığa düşmesi kadar doğal ne olabilir!

Uluslar arası reformizm ve sarı sendikacılıktan pek de farklılığı olmayan, Türkiye ve K.Kürdistan’daki reformist-oportünist partilerin ve sendikaların söyledikleri de, “aynılar aynı yere” sözünü doğrularcasına; birbirlerinin sözlerini, bayağılıklarını tekrar ediyorlar. Devrimcilere karşı, özeldede Leninistlere karşı nasıl bir öfke içinde olduğu iyice açığa çıkan EMEP reformizmi, uluslararası reformist harekete duyduğu bağlılık gereği hemen Avrupa’dan bu politikayı aşırıldı ve şu sloganı “üretti”: “Krizin Faturasını Emekçiler Ödemiş, Tekeller Ödesin!”

Bu, kulağa hoş gelen ama değersiz sözler elbette “aynılar”ın ilgisine mazhar oldu. Burjuvazinin masasından kalkmayan bilcümle sendikacı, yazar-çizer ve reformist, el birliğiyle işçi sınıfının önüne bu sloganı çıkardılar ve işçilerin bir talebi gibi öne çıkarma gayretine giriştiler. Öyle ya, “fatura” neden emekçilere kesilsin ki, “krizi çıkaran” onlar değil ve tekellerin şişkin kasalarından “fatura”lara ayrılacak muazzam servetler dururken! İlk başta kulağa hoş gelen bu söylemler, aslında işçi ve emekçileri kapitalizm ve krizler hakkında çocukça bir hayale sürüklemekten, kandırmaktan başka bir şeye yaramazlar.

Tekellerin muazzam büyüklükte sermayeleri ellerinde tuttuğu ve bir dönem hiç üretim dahi yapılmadan milyonlarca insanın refah içinde yaşayabileceği bir meta bolluğu olduğu, kimsenin yadsımayacağı bir gerçek. Ama bunun böyle olması, tekellerin ve onun devletinin “krizin faturasını ödeyeceği” anlamına asla gelmez ve hiç bir aklı başında in-

san buna dayanarak “emekçiler değil, patronlar, tekeller ödesin” talebini işçi sınıfına götürmez. Diyelim ki, bunlar kapitalizmi teşhir etmek için; bu halde bile, bu teşhir hadım bırakılmıştır.

Ortaya atılan sloganın soğuk gerçekliği-ne, biz de bir göz atalım! “...Krizin Faturasını Tekeller Ödesin”, derken:

1-Tekellerin sömürüden vazgeçecekleri veya hali hazırda bulunan sermayelerinden kendiliğinden pay ayıracakları ya da işçilerin yoğun talepleriyle feragat edecekleri mi sanılıyor?

Tekellerin her kuruş sermayesi, ellerinde tuttukları üretim araçları da dâhil, milyonlarca işçi ve emekçinin acımasız yoğun sömürsünün bir sonucudur. Hiçbir burjuva, emekçilerin, emeğin diktatörlüğü olmadan sermayesinden asla vazgeçmeyeceği gibi azami artı-değer elde etme peşinde koşmaktan da vazgeçmez. Demek ki bu beyler, “kapitalizmden öte köy” olmadığını düşünüyorlar ve tekellerin, kapitalizm çökerken değişebileceğini umut ediyorlar, işçilerin de bu umudu taşımasını istiyorlar. Ne umutsuz, acı bir durum onlar için!

2-Bu beyler, bu sloganı öne sürerken, en “masumane” biçimde; devlet, tekelleri kurtarmak için zam, vergilerin artırılması, ücretlerin indirilmesi, yoğun işten çıkarma, sosyal hak gaspları vb yapmasın, hangi tekel batıyorsa batsın, devlet karışmasın ya da hakkaniyetli davransın demek istiyorlar, hatta bunu böyle dillendiriyorlar.

Bu en “masumane” savununun altında, büyük bir ikiyüzlülük ve aldatma vardır. Demek ki, bu baylar Engels’in yaklaşık 130 yıl önce yazdığı devlet analizinden, Lenin’in tekeller, tekelleri-devlet açıklamalarından tek kelime anlamış değiller ya da her zamanki gibi, işlerine geleni anlama becerisini sergiliyorlar.

Devletin sınıflar üstü bir organ, yapı olduğunu kabulü esas alarak, uzlaşmaz sınıfları (burjuvazi ve proletarya) devlet nezdinde uzlaştırmaya, kardeş göstermeye çabalarıdır. Başka bir ifadeyle, halkların kapitalist devlete umudunu tazelemeye çalışıyorlar. Oysa sıradan bir emekçi bile, kendi yaşam deneyiminden görmüştür ki, mevcut devlet, sermaye sınıfının, hem de en irilerinin devlettir. Devlet, sermaye sınıfının, tekellerin her türlü çıkarı için emekçilere yönelik örgütlü zor gücüdür. Tekelci devletin hakkaniyeti olsa olsa, reformizmin bitmeyen rüyasıdır.

Diyelim, devlet, “batan tekel batır, ka-

lanlar güçlenir” dedi, reformizmin isteğine uyarak... Acaba bu baylar, bu durumda şunu söylemiş olmuyorlar mı; “batan batsın, kalanlar emekçileri sömürmeye devam edebilirler, yeter ki çorbamız ve başımızdaki bu devlet eksik olmasın!” Diğer türlü söylemle, emekçilere; “kapitalizm çöküyor denilse de siz kendi iktidarınız için savaşmayın, sosyalizm çok uzakta, kapitalizm bu krizleri de atlattır, bu zor günlerde ‘sosyal-devlet’ olursa daha ölçülü sömürüye razı olabilmeliyiz...” denmiş oluyor.

3-Son olarak şu çıkıyor ortaya: Emekçiler iktidar hedefi dışında her şey için savaşabilirler, enerjilerini her türlü sosyal hak için kullanabilirler ama bu çöküş aşamasında kapitalist iktidarı devirmek için harekete geçmemeliler. Çünkü kapitalizm yine de güçlü ve bu krizden bir çıkış yolu bulur. “Krizin Faturasını Emekçiler Değil, Tekeller Ödesin”... Sloganın altında yatan gerçekler işte bunlardır.

Emekçilere iktidar hedefini göstermeden böyle bir sloganı öne sürmek, ancak kapitalizmin çöküşünde kendi sonunu görmeyen sonucu olabilir. Ama reformist-oportünist hareketler ve sendikalar, emekçileri böylesi boş sloganlarla kısa süreli oyalayabilir. Çünkü bu sloganın maddi-nesnel hiçbir gerçekliği yoktur. Kapitalizm, hangi krizinin sonuçlarını ya da “fatura”sını emekçilere ödetmemiştir ki... Sınıflar arası çelişki ve çatışmaların şiddetlendiği, emekçilerin yaşam koşullarının kapitalizm tarafından bu denli ağırlaştırıldığı ve emekçilerin köklü değişim isteminin yükseldiği bir dönemde, sınıflar savaşımı bu sloganı ve reformizm-oportünizmin “türettiği” diğer sloganları da bir böbrek taşı gibi dışarı atacaktır.

Kapitalizmden kurtulmak için ezilen halkların, işçi sınıfının karşısına büyük bir olanak çıkmıştır. Bu durumda emekçilere, işçilere, yoksullara ancak şunları söyleyebilmeliyiz ve muhakkak söylemeliyiz: Emekçiler, işçiler, siyasal iktidarı devrimci yoldan ele geçirin ve bankalara, tekellere, büyük çiftliklere el koyun, üretim araçlarının özel mülkiyetine son verin, tüm bu zenginlikler son kuruluşuna kadar, makinelere ve en ufak vidalarına, metalara vb kadar, hepsi sizlerin emeğinin ürünüdür. Bunlara “öz mülkünüz” olarak el koyun ve devlet ancak siz iktidarı ele geçirirseniz sizin, burjuvaziye, tekellere karşı örgütlü baskı organınız olacaktır. Bunlar gerçekleşmediği takdirde, bütün “faturaları siz ödeyeceksiniz”, ücretli köleliğiniz devam edecektir!□

BAKAN DOĞRUYU SÖYLEDİ

Bir 10 Kasım günü, bir Bakan, bir konuşma... “Her zaman ki 10 Kasım nutuklarından farklı olsun istedim” diyor. Koskoca bakan, “doktor doktor kalksana” diyecek değil ya! Ve bakan, “sıradan bir nutuk” atmıyor.

Milli Savunma Bakanı Vecdi Gönül, şaşkın bakışlar arasında “biz bu ‘azınlıkları’ (Rum ve Ermenileri) kovmasaydık, milli devlet olamazdık” mealinde sözler sarfediyor. Kıyamet de böylece kopuyor!

Ne garip! Gerçeğin kendisi değil ama dile getirilmiş olması sorun oluyor. Söylenmese de, dillendirilmese de o tarihsel gerçek orada duruyor oysa. Rakamların soğuk yüzünün ardına gizlenen o tarifsiz insanlık dramı, o korkunç insan kırımını, tam da Bakan Gönül’ün söylediği gibi “milli devlet”in temelini, harcını teşkil ediyor. Arat Dink “yokluğum Türk varlığına armağan olsun” derken, ironik bir şekilde işte bu acı gerçeği ifade etmekten başka ne yapıyor ki!

Süreklilik ve Kopuş

Bakan’ın böyle bir konuşmayı böyle bir zamanda yapması hem yadırgandı, hem tepkilere neden oldu. Üstelik “cumhuriyetten önce” gerçekleşen netameli bir konuyu böyle alenen savunmak da ne oluyordu! Bu, “hükümetin son dönemde şahinleşmesinin bir göstergesi” değil miydi!

Cumhuriyetin Osmanlı’dan bir kopuş değil, kadrosal, düşünsel ve eylemsel açıdan onun devamı olduğunu, Osmanlı’nın “bitmeyen yüzyılı”nın çocuğu olduğunu kavrayamayanlar (veya kavramak istemeyenler), Vecdi Gönül’ün çıkışını arızı, dönemselsel olarak yorumladı. Oysa Osmanlı İmparatorluğu’nun yarı-sömürgeleşme süreci, aynı zamanda bir “batılılaşma süreci” olarak, bir “azınlıklar sorunu” süreci olarak, “Avrupa’dan kovulma” süreci olarak... gerçekleşti. Kendine ve ilişkide olduğu ülke ve devletlere güven duyamayan, korkak, tereddütlü... Osmanlıcı, batıcı, islamcı, turancı, liberal (adem-i merkezizetçi), despotik, Anadolu bir egemen sınıf şekillendi o “bitmeyen yüzyıl”da. Bunların hepsi ve hiçbirisi olan, kelimenin gerçek anlamında pragmatist (hatta makyavelci) bir burjuva sınıf şekillendi. Ve ona layık bir yönetici kadro!

Tüm “batılılaşma” hareketlerini yapan da, devrimler gerçekleştiren de, dünya savaşına giren de, Anadolu’yu “azınlıklardan arındıran” da, cumhuriyeti kuran da bu kadrolar idi. “Tehcir” (Ermeni soykırımı), mübadele, “varlık vergisi”, “6-7 Eylül”... Bunlar bir zincirin halkaları. Tarihsel süreklilik içinde belirli duraklar.

İttihat öncesinde Abdülhamit döneminde başlayan Ermeni kırımını (1894-1896), İttihat ve Terakki’nin liderliğinde, 1915 tehciri (zorunlu göç) ile doruğuna ulaştı. Kimine göre 800bin, kimine göre daha fazla çoluk, çocuk, yaşlı, genç, erkek, kadın yokedildi. Hem de en vahşi yöntemlerle. Böylece “azınlık sorunu”, Talat Paşa’nın deyimiyle kökten halledildi. Ama savaştan yenik çıkılıp, İttihat Terakki’nin liderleri kaçtığımda, hala Anadolu’da kalan Ermeniler vardı. Demek ki sorun “kökten halledilme”miş!

Kilikya bölgesinde, Maraş bölgesinde hala Ermeni nüfus vardı. Bunlar da Ankara hükümetinin “Fransızlara karşı mücadele”sinde halledildi. Ardından, Doğu’ya, K.Karabekir’e çekilen şifreli telgraf ile Ermenistan üzerine yüründü. Her ne kadar o devletin tümünden kaldırılma isteği başarılmasa da, sınır dışı doğru genişletildi. Ve en sonu, sıra batı cephesine geldi.

Tarihi, Ömer Seyfettin’in hastalıklı hikayelerinden ibaret görenler, hep yakıp yıkan, soyan, tecavüz eden Yunan işgal kuvvetini gördüler. (ki bunlarda gerçeklik payı kesinlikle var). Ama diğer yönü, Akhisar’daki binlerce Ermeni’nin yakılıp yıkıldığı, soyulduğu, tecavüze uğradığı, sürüldüğü gerçeği görülmedi. İzmir’e kaçışan bu insanların 9 Eylül’den sonra nasıl bir kırıma uğradığı, Tüm Ermeni ve Rum mahallelerinin nasıl yakıldığı, 15-45 yaş arasındaki erkeklerin “savaş esiri” olarak götürülüp imha edildiği yer almadı Türk tarih kitaplarında. Bu yolla Anadolu, Ermeni ve Rum nüfustan arındırılıyordu. Kalanlar, mübadele (karşılıklı nüfus değişimi) ile gönderildi. Böylece Osmanlı’nın son döneminde başlayan, Talat Paşa liderliğinde İttihat ve Terakki’nin büyük bir “titizlikle” ve acımasızca uygulamasıyla büyük oranda tamamlanan “azınlıktan arındırma” işlemi, Kurtuluş Savaşı ve Lozan süreciyle tamamlandı. Kalanların “icabına bakmak” için II.Dünya Savaşı’nı bekledi Cumhuriyet. 1940’larda “varlık vergisi” ile, son Ermeni ve Rumlar, malları ellerinden alınarak Aşkale’ye sürüldü. Hala kalanlar vardı tabii. 1950’lerde 6-7 Eylül provokasyonu ile de onlar elimine edildi.

Sıkıştıkları zaman suçu geçmişin kadrolarına, Cumhuriyet öncesine yükleyenler, bu sürekliliği bilerek gizliyorlar. Oysa hiçbir kopuş yok. Ne düşüncede, ne eylemde, ne de kadro yapısında. Yüzbinlerin kanı üzerinde şekillenen bir yapı bu. Ve aynı şekilde kan dökmeye yazgılı bir yapı. Ne eksik, ne fazla! Geçmişten bugüne çekilmiş kanlı bir çizgi. İşte bizim “Milli Devlet” hikayemiz! Milli Savunma Bakanı bu gerçeği hatırlatma ihtiyacı duydu sadece; yanlış bir şey mi söyledi!□

“BİZ BÜTÜN TUTSAK AİLELERİ OLARAK ÇOCUKLARIMIZIN ARKASINDAYIZ”

Mücadele Birliği: Öncelikle bize kendinizi anlatır mısın ana?

Ana: Ben Hüsne Acar. Tokat Erbaa’da doğdum büyüdüm. 62 yaşındayım. İstanbul’a 1996’da taşındım. Oğlum cezaevindeydi, onun peşinden geldim. Oğlum OD-TÜ’de okuyordu tutuklandığında. Sonra tahliye oldu. Ben İstanbul’a geldiğimden bu yana, çeşitli fabrikalarda çalıştım, aşçılık yaptım, çocuk baktım. Şu anda gene çocuk bakıyorum. Bir yerden aldığım yetmiyor, iki yerde birden çalışıyorum. Öğlene kadar bir yerde, öğleden sonra başka bir yerde çalışıyorum, çok az bir para geçiyor elime.

Mücadele Birliği: Geçtiğimiz günlerde eviniz basıldı ana, bize biraz anlatır mısın, nasıl oldu?

Ana: Ben sabah erkenden, 6’da işe gidiyorum. Sabaha karşı kapı bir değişik çaldı. Karşı dairedaki komşum sandım, o da sabah çok erken kalkar. Polis falan demediler kapıyı çalarken. Kapıyı açmamla içeri saldırdılar birden, beni savurdular. 3 polis aracıyla gelmişlerdi, küçük minibüslerden 3 araç. 30 kişiden fazlaydılar, 2 oda bir salon doldu, aralarda koridor, merdiven boşluğu hep doldu. Silahlarını üzerime doğrulttular. “Adam gibi girin içeriye, ayakkabılarınızı çıkarın” dedim. Oda oda çocuğumu aradılar. 16 yaşında torunum var, içeride uyuyordu, onu oğlum sandılar, başına silah dayayıp kaldırdılar, zaten hep üzerimize çevriyordu silahlar. Ben çok korkmuştum. Büyük silahları vardı, dizlerinde de silahlar vardı. Dize kadar çizmeliydiler, yüzleri kapalıydı, çelik yelek giymişlerdi. Bütün eşyalarımı alt üst ettiler. “Burası örgüt evi” diye gelmişler, hiçbirşey bulamadılar, yasadışı bir kalem bile bulamadılar. “Ne var, neden bu kadar geldiniz, ne buldunuz burda” dedim. Ev telefonumu, iki gün önce dışarıdan aramaya kapatmışlar, dışarıyla irtibatı kesmişlerdi, telefonuma sık sık cevapsız aramalar geliyordu, gece gündüz dinliyorlardı. İçeride telsizlerle konuşuyorlardı, “Amirim bir şey bulamadık, ne cephanelik, ne silah, bir şey yok başkanım” dediklerini duyuyordum.

“Çocuğun nerde” diyorlardı, “Benim çocuğum işinde gücünde, hırsızlık yapmadı, banka soymadı, adam öldürmedi” dedim. Benim çocuğum yasadışı bir şey yapmıyordu. Bana “Sen öyle san” dediler. “Beşiktaş Savcısı istiyor çocuğunu” dediler. “Örgüt evi” diye araştırılsın istemiş. Çok korkmuş-

tum, elim ayağım titriyordu. Kocam hiç konuşamadı. Hasta zaten, tansiyon, kalp, şeker ve parkinson hastası. Ben de hastayım zaten, sınırlarım boşaldı. Başımı bile kapatmaya fırsat bulamamıştım. Onlar gittikten sonra bir baktım, üstüm başım dağılmış, saçlarım açık, yarı giyinik durumdayım. Çok merhametsizler, giyinmeme bile izin vermediler.

Bize böyle suçlu muamelesi yapanlar, kendileri suçlu, bu ülkenin başbakanı, kendisi suçlu, hapis cezası almış biri, ordan kırptılar burdan kırptılar, cezayı kaldırdılar. Evime “örgüt evi” diye geldiler, bir şey bulamadılar. Öyle olunca kendileri de bozuldular. “Biz burayı böyle beklemiyorduk” dediler. Sonra “oğlunuz evlendi mi”, “cezaevi arkadaşlarıyla görüşüyor mu”, “arkadaşları geliyor mu” diye sordular. “Siz polislerin eşleri, arkadaşları yok mu, siz onlarla görüşmüyor musunuz, Başbakanın karısı yok mu, arkadaşlarıyla görüşmüyor mu, konuşmuyor mu? Siz arkadaşsız yapabiliyor musunuz” dedim. Hayvanların bile arkadaşı vardır, uçan kuşun, her canlının arkadaşı vardır, bunların beyni sulanmış, kimse gitmesin, gelmesin çocuğumun yanına istiyorlar. Bunlar insanlar yabanileşsin istiyorlar, arkadaşsız yaşarsan mağara devri. Bu devir mağara devri değil. 10 sene içeride birlikte yatmış, canciğer olmuş, kardeşten daha ileriler. Şimdiki başbakan cezaevinde yatarken ordaki arkadaşlarıyla hiç mi görüşmedi, çocuğum cezaevinde 10 yıl birlikte kaldığı arkadaşını 1 Mayıs’ta aradıysa bu suç mu, bu suçsa, onların suçları daha çok, onları ipte sallandırsınlar. Başbakan davetler veriyor her zaman, toplantılar düzenliyor, arkadaşlarıyla görüşüyor, tek başına yaşamıyor. Bizim de arkadaşlarımız, akrabalarımız var, 10 sene cezaevi arkadaşlığımız var, bizim annemiz, bacımız herşeyimiz cezaevindeki tutsakların annesi, aileleri. En yakın arkada-

şımız onlar. Çocuklarımız da içeride hep kardeş oldu, biz et-tırnak olduk: et tırnaktan ayrılmaz. Bunu devlet de bilsin, polisi de bilsin, uşakları da bilsin. Onlar tek olmamızı istiyorlar, biz tek değiliz. Biz analar da, yoksul halklar da bir ordu kadarız, biz de bir dünya kadarız. Küçük değiliz biz de, bizim de arkamızda insanlar var. Bir gün olacak, haklılar da haksızlara kelepçe vuracak. Ama bizim çocuklar merhametlidir. Gecenin bir saati, üstü başı yarı açık 60 yaşında bir kadını kapının ardına itip evini aramaz; adam gibi düzgün gelsinler, alnımız ak bizim.

Bir hiç yüzünden evimi alt üst ettiler, bir yasadışı kalem, dikiş iğnesi bile bulamadılar. Çocuğumu suçsuz yere tutukladılar. Metris’e götürüldüklerinde, çocuklarımızı askerlere soydurmışlar, şortlarla kalmışlar, üstlerini aramışlar. Gözaltından çıkan, polis getirdiği çocuğun üzerinde ne bulacaklar, eli kolu bağlı insanda silah mı olur. O dergi satan çocuk öldü orada, bizim çocuklara dayak atmamışlar ondan. Oraya buraya ittirip durmuşlar elleri bağlı çocukları. Herşeyin bir adabı var, aramanın da bir adabı var. İnsan olsunlar biraz, yarın herşey tersine döner, onların da başına gelir bunlar. Onların eşlerine, ailelerine de olur. Padişahları tekneye binip de kaçmışlar arkalarına bakmadan, bunların kaçacak yeri de yok. Çocuklarımız adalet istiyor, bu dünyada adalet yok; bir bize değil, bunlar hemen hergün herkese oluyor.

Bir benim çocuğuma değil ya, herkesi içeri alıyorlar, çocukları, öğretmenleri... Niye sağcıların çocuklarını almıyorlar da insanlığı savunanları içeri alıyorlar. Biz bütün tutsak aileleri olarak çocuklarımızın arkasındayız. Onların hiçbirisi kötü insan değil, herbiri pırlanta gibi. Bu insanları içeri atacaklarına işsizliğe, gecekondulardaki yoksulluğa çare bulsunlar, sokakta yağmurda çıplak ayak dolaşan çocukları görsünler, pazarda akşamları sebze toplayanları görsünler, devekuşu gibi kafalarını kuma gömmesinler. Ben çocuğumu çok seviyorum; onlar, kendi çocuklarını, bizim çocuklarımızı sevdiğimiz gibi sevseler, böyle yapamazlardı. Eğer bunlar suçsa, bunları söylemek suçsa, ben 60 yaşından sonra hapse girmeye razıyım.

Mücadele Birliği: Bizimle bunları paylaştığın için sağol ana.

Ana: Siz sağolun. □

KORKUYORLAR VE KORKACAKLAR

Yeniden merhaba!

Büyük komünist şair Nazım Hikmet, şarkılarıyla emekçilerin umutlarını ve öfkelerini dile getiren Amerikalı siyah şarkıcı, köle atalarının özgür çocuğu Paul Robeson'un şarkı söylemesi burjuvalarca yasaklandığında ;

"Bize şarkılarımızı söyletmiyorlar

İnci dişli zenci kardeşim, kartal kanatlı kanaryam

Korkuyorlar Robeson

Şarkılarımızdan korkuyorlar" demişti.

Mücadele Birliği Platformu'nun tüm bileşenlerine yönelik (DÖB ve Genç Yoldaş da dahil olmak üzere) 23 Ekim günü devlet tarafından başlatılan saldırı, bize bu dizeleri bir kez daha anımsattı.

23 Ekim sabahı başlatılan baskın ve gözaltı terörü gün boyunca sürmüş, 11 kişi basılan ev ve işyerlerinden, sokaklardan gözaltına alınmış, basılan kurumlarda bulunan tüm arşiv, CD, fotoğraf kayıtlarına, tüm bilgisayarlara, çeşitli kitaplara ve kitap kayıtlarına el konulmuş, arkadaşlarımız gözaltına alınmış, gözaltına alınan toplam 11 kişiden altısı tutuklanarak cezaevine gönderilmiştir.

Evet, burjuva sınıf dünyayı devrimci eylemle değiştirecek olan devrimci gençlikten, işçi ve emekçilerden ve onların öncü gücü leninistlerden korkuyor ve korkmaya da devam ede-

cekler! Çünkü toplumsal bir devrimin o güçlü adımlarını duymadan tek bir günü bile geçmiyor burjuva sınıfın. Çünkü bu büyük devrimci dönüşüm evresinde tüm temel ayakları bir bir göçüyor bu sömürü sisteminin.

Çünkü var olan devrim koşullarından, sosyalist bir dünyayı, işçi ve emekçilerin iktidarını ortaya çıkaracak dünya çapında politik yetkinliğe sahip Leninist öncüler var. Leninistlerden onların mücadele anlayışlarından korkan burjuva sınıf, sandığı ki Mücadele Birliği Platformu'nun tüm bileşenlerine, kurumlarına, insanlarına yönelik azgınca bir terör estirir, insanlarını tutuklarsa, emekçilerin Leninist politikalarla buluşarak, yönlerini devrimden yana çizmelerini engelleyebilir, sonunu biraz daha uzatabilir. Ama ne fayda! Tarih ırmağı, burjuva sistemin temelleri bir bir çöken bentlerine son darbelerini indirerek ilerlemeye devam edecek... Devam edeceğiz! Çünkü biz gücümüzü bu büyük tarih ırmağından alıyoruz! Biz korkusuzluğumuzla devrim yürüyüşümüzü sürdürürken, burjuvazi korkmaya devam etsin bizden!

**DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜ ENGELLENEMEZ!
DEVİRİM YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!**

DÖB
(Devrimci Öğrenci Birliği)

ANAHTAR DAVASI

17 Ekim Cuma günü Antep 4. Sulh Ceza Mahkemesi'nde görülen duruşma Aziz Nesin öykülerini aratmayacak nitelikte bir kararla sonuçlandı.

İddiaya göre Mesut Paksoy, 25 Nisan 2008 tarihinde Antep'in Çıksorut Mahallesi'nde afiş yapıştırırken, 5 polis aracından çıkan 10-15 kişilik polis ekibi tarafından gözaltına alındı. Ancak gözaltına alınırken direnen Paksoy'un polisleri darp ederek yaraladığı ve bunu

cebinden çıkan anahtarlar ile yaptığı öne sürülüyordu.

Gözaltına alındıktan sonra Gaziantep Emniyet Müdürlüğü'ne götürülen Paksoy'un üzerinden çıkan eşyalar üst araması sırasında kendisinden alındı. Mahkeme salonuna getirildiğinde ise bu eşyaların içerisinde bulunan anahtar suç aleti olarak karşısına çıktı.

3 celsede sonuçlanan davanın sonunda Mesut Paksoy 3.600 YTL. para

ve 180 gün hapis cezasına çarptırıldı. Paksoy, yaptığı açıklamada davanın "iyi çocuklar" lehine sonuçlandığını belirterek, "Mahkeme salonunda 'Adalet Mülkün Temelidir' yazıyordu. Benimse hiç mülküm yok. Acaba o yüzden mi böyle oldu? '1000 kişiyi öldürmüş olabilirim' diyerek pişmanlık naraları atanlardan değilim" dedi.

Paksoy'un davası, itirazı üzerine Yargıtay'a gönderildi. □

İŞKENCE VE İNFAZLARA PROTESTO

Emperyalist-kapitalist sistem yüzyılın ekonomik buhranını yaşarken çökmekte olan sistemini ayakta tutabilmek için her gün yeni yasalar çıkarmaktadır. Hatta çıkarmış olduğu yasaları da yeterli görmeyerek kendi çıkarmış olduğu yasaları çiğneyerek katliamlar, sokak ortasında infazlar yapmaktadır. Şuurunu kaybetmiş olan işbirlikçi teknelci sermaye sınıfı bu tür infazları daha önceden de, bilerek sistemli bir şekilde yapmaktaydı. Çünkü ne yaparsa yapsın bu topraklar, her gün ama her gün bağrından yeni yeni devrimciler çıkarmaktaydı.

Sermaye sınıfının katliamlarının sayısız örneklerini yaşadık. 28 Eylül tarihinde Yürüyüş dergisinin satışını yaparken İstanbul'da polisler tarafından gözaltına alınan Engin Ceber, polis merkezinde ve tutuklanıp götürüldüğü Metris Zindanında uğradığı işkence sonucu öldü. Bu olaydan yaklaşık 1 ay sonra ise Antalya'da Çağdaş Gemik polisin "dur ihtarına uymadığı" gerekçesiyle başından vurularak katledildi. Bu vahşetin son örneğini ise geçtiğimiz Pazar günü Adana'nın Onur mahallesinde yaşadık. 14 yaşındaki Amed Yıldırım isimli genç, polisin yakın mesafeden açtığı ateşle ağır bir şekilde yaralandı ve İHD şubesinden alınan bilgiye göre vücudunun %90'ı felç riskiyle karşı karşıya. Bir kez daha bildiğimiz yalanlarla "dur ihtarına uymadı, yere ateş ettim sekerek yaralandı" denildi.

Son süreçte artan bu olayları protesto etmek için İnönü Parkı'nda 12 Kasım günü saat 12.30'da bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına ESP, Alinteri, SP-Girişimi, Partizan, Halk Cephesi, DHP, Mücadele Birliği, ÇHKM, BDSP imzacı olarak katıldılar. Basın açıklaması sırasında sık sık "Engin Ceber Ölümsüzdür", "İşkenceciler Halka Hesap Verecek" sloganları atıldı.

Basın açıklaması okunan basın metninden sonra sona erdi. Bizler Mücadele Birliği Platformu üyeleri olarak çok iyi biliyoruz ki halka ve devrimcilere karşı işkence ve infazlarla saldıran faşist devletten hesap soracağız. Ve o günler çok yakındır.

**Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!
Faşizme Karşı Silah Başına!**

Mücadele Birliği / ADANA

İZMİR'DE BASKI VE GÖZALTI SALDIRILARI DEVAM EDİYOR..

**"BİR KEZ DAHA HAYKIRIYORUZ:
DEVRİMCİ-KOMÜNİST TUTSAKLAR
YALNIZ DEĞİLDİR!"**

Son süreçte zindanlardaki devrimci-komünist tutsaklar ve görüşçülerine yönelik baskılar ve saldırılar yoğunlaşarak artmaktadır. Faşist devlet, devrimci-komünist tutsakların zindanlarda yaratmış olduğu devrimci iradeyi kırmak, onları teslim almak-sindirmek için her türlü insanlık dışı yöntemi uygulamaya devam ediyor. Bunun yanı sıra devrimci-komünist tutsakların görüşçülerine de baskılar artarak sürüyor.

Buca Kırıklar 1 No'lu F-tipi Cezaevi'nde, İzmir'deki Newroz gösterilerinde tutuklanan ve hala tutsak bulunan Özgür Burç'un görüşçülerine nerdeyse her görüşe gidildiğinde gözaltı saldırısı gerçekleşmektedir. Gerekçe olarak dta tutsak olan Özgür Burç'a okuması için götürülen kitaplar ve dergiler bahane edilmektedir.

En son 6 Kasım 2008 Perşembe günü Özgür Burç'un ailesiyle birlikte görüşe gittik. Görüş saati yaklaştığında üst araması kabinine girmemiz istendi. Kabine girdiğimizde iç çamaşırını araması dayatıldı. Böyle bir şeyi asla kabul etmeyeceğimizi, daha önce böyle bir aramanın olmadığını, ki olsa bile onur kırıcı bir davranış olduğunu söyledik. Oysa gardiyanlar bugünün açık görüş günü olduğunu ve açık görüşlerde bunu yaptıklarını öne sürdüler. Bizim açık görüşe çıkmadığımızı ve de kapalı görüş yaptığımızı söylediğimiz halde dayatmalar ve baskı devam etti. Gardiyan içeri her girip çıktığında farklı bahaneler öne sürmeye devam etti. En son bize "ya bu aramayı kabul edersiniz ya da bu görüşe giremezsiniz" diye söylendi. Bir yerlerden emir aldığı belliydi, bu da sürekli farklı bahaneler öne sürmelerinden anlaşılıyordu. Yani tamamen keyfi bir tutumdur. Biz de bu keyfi, dayatmacı ve onur kırıcı tutumu kabul etmediğimizi ve görüşe girmeyeceğimizi, kendileriyle ilgili olarak suç duyurusunda bulunacağımızı söyledik. Bu esnada Özgür Burç için getirdiğimiz kitaplardan Lenin'in Gençlik Üzerine kitabı yasal olmadığı gerekçe gösterilerek, görüşçülerden Saime Kavak adlı arkadaşımız gözaltına alındı. Arkadaşımız yapılan işlemlerden sonra serbest bırakıldı.

Bizler de bu keyfi, baskıcı ve dayatmacı tutum ve gözaltıyla ilgili olarak İHD'ye suç duyurusunda bulunduk. Bu yaşadığımız durum bizim için ne ilk ne de sondur. Ve burdan bir kez daha haykırıyoruz: Devrimci-Komünist Tutsaklar Yalnız Değildir.

**MÜCADELELERİ MÜCADELEMİZDİR.
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
ZİNDANLAR YIKILSIN
TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

İZMİR MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

ANKARA'DA ONBİNLER BULUŞTU

Alevi ve Bektaşî Federasyonu(ABF) tarafından Ankara'da düzenlenen "Ayrımcılığa Karşı Eşit Yurttaşlık Hakkı" mitingine ülkenin bir çok farklı ilinden onbinlerce kişi katıldı. Sıhhiye meydanında gerçekleşen miting için hipodrom önünde kortejler oluşturuldu. Geniş katılımın olmasından kaynaklı kortejler, miting alanına girebilmek için oldukça uzun bir süre beklemek zorunda kaldı. Yürüyüş ve miting esnasında "Zorunlu din dersi kaldırıl-sın", "Diyanet işleri kapatılsın", "Madımak müze olsun" sloganları hep bir ağızdan yükseltile talepler oldu. Eylem esnasında bu mitinge destek vermeyen ve eylemi küçümseyen Cem Vakfı da, toplanan kitle tarafından sık sık "Vur vur inlesin Cem Vakfı dinlesin", "Aleviler burada Cem Vakfı Nerede" sloganlarıyla protesto edildi.

Senelerdir hor görülen, aşağılanan, baskılara ve katliamlara uğrayan alevi halkımızın haklı taleplerine destek vermek ve onlara devrimci politikaları götürmek için , "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak" yazılı Mücadele Birliği pankartımızla Ankara'da yürüyüşte yerimizi aldık. Eylem esnasında ayrıca "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak", "İktidar Dışında Herşey Hiçbir Şeydir", "Bütün İktidar Emegün Olacak", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük"... sloganlarımızı da haykırdık. Ve miting alanına geldiğimizde ise Mücadele Birliği, Genç Yoldaş ve Ayışığı Sanat Merkezi'nin çıkartmış olduğu Önsöz dergilerinin de tanıtımını ve satışını ger-

çekleştirdik. Dergi dağıtımını esnasında bir çok kişi ile sohbetler geliştirdik, düşüncelerimizi aktardık.

100 bini aşkın kişinin katıldığı miting Ali Asker, Edip Akbayram, Ferhat Tunç, Erdal Erzincan ve Mustafa Özarlan'ın söylediği türkülerin ardından sona erdi.

Toplanan kitlenin içinde devrimcilere yönelik oldukça yoğun bir ilgi olmasına rağmen bu ilgiden rahatsız olanlar da vardı. Alanda onlarca kişinin Türk bayrağı satmasına izin verenler özellikle devrimcilerin bayraklarından oldukça rahatsız oldular ve yer yer engellemeye çalıştılar.

Alevi halkımız pek çok burjuva parti tarafından kullanıldılar. Bir oy potansiyeli olarak görüldüler. Ve burjuva politikaların peşinden sürüklenmek zorunda bırakıldılar. Ama hiçbir zaman unutulmaması gereken Alevilerin üzerindeki bunca baskı ve saldırıda bu burjuva parti-

lerin de parmağının olduğudur. Ve bu saldırılara karşı Alevilerin yanlarında omuz omuza, göğsünü siper eden devrimcilerden başkası değildi. Biz devrimciler, Alevilerin de özgürce düşüncelerini ifade edecekleri bir ülke, bir dünya için mücadele ediyoruz. Toplumun alevi-sünni, laik-anti-laik diye bölerek emekçiye emekçiye düşman edenlere, sınıf savaşımının üstünü örtmeye ve ezilen, açlığa ve yoksulluğa mahkum edilen milyonların hedefini saptırmaya çalışanlara karşıdır mücadelemiz. Ezilenlerin gerçekten özgür bir şekilde düşüncelerini ifade edecekleri sistem ancak sosyalizmde gerçekleşecektir.□

KAPİTALİZM KENDİ SONUNU HAZIRLIYOR!

Artık yüzlerindeki iyi niyet maskesini düşürdüler. Faşizmin vahşi yüzü kendini gösteriyor. Son zamanlarda polisin işlediği cinayetler çoğalırken nedense yargı sistemi yetersiz kalıyor. Ardı arkası gelmeyen cinayetler acaba toplu katliamların habercisi mi? İşsizlik hat safhadayken başbakan, şovenist tavırlarla halka diktatörce söylemlerde bulunup, Kasımpaşa kabadayılığı yapıyor. İnsanlarımız öldürülürken, açlığa mahkum edilirken ne yapmalıyız? Artık çözüme gitmeliyiz. Ya öleceğiz ya da insanca yaşayacağız. Artık dünya yeniden yapılıyor. İnsani değerlere sahip çıkmak istiyorsak - ki insanız - bu katliamlara dur demeliyiz. Bu kıyımlar emekçi halka karşı insanlığın bilincine karşıdır.

Her geçen gün sistem çürürken kanlı bir son hazırlamaya çabılıyor. Ama bu son, kendi kanı ile bitecek. Halkın kabaran öfkesi patlama noktasında. Artık hiçbir güç durduramayacak. Her geçen gün çığ gibi büyüyecek bu öfke; görkemli binalarını kalın duvarlarını yıkacak.

Kapitalizm sadece yaşadığımız coğrafyada değil, bütün dünyada sona yaklaşıyor. Kapitalizm bu sondan kurtulamayacak, sosyalizm mutlaka zaferi elde edecek.

Antep'ten bir Mücadele Birliği Okuru

ADANA'DA HER YER SAVAŞ ALANI

Faşist devlet, son dönemde milliyetçi-şoven saldırıları iyice yoğunlaştırırken, ezilen Kürt ulusu üzerindeki baskılarını da arttırdı. İmralı Zindanı'nda kalmakta olan PKK önderi Abdullah Öcalan'a yapılan fiziki saldırının ardından, başta Amed olmak üzere K.Kürdistan'ın tüm bölgelerinde ve Kürt halkının yoğun yaşadığı illerde eylemler, yürüyüşler düzenlendi. Adana'nın Anadolu Mahallesi'nde 20 Ekim günü esnaf gün boyunca kepenk kapatırken, saat 19.00'da Newroz caddesinde toplanan halk, yürüyüşe geçti. Newroz Caddesi üzerinde yol trafiğe kapatılarak barikatlar kuruldu. Bu sırada çevik kuvvet polisleri, panzer eşliğinde saldırdılar. Kitle üzerine panzer ve gaz bombalarıyla saldıran polise kitle de taşlarla, molotof kokteylleriyle ve kurulan barikatlarla karşılık verdi.

Leninistler olarak katıldığımız eylemin başından sonuna kadar taşlarımız ve sloganlarımızla Faşist devlete, ezilen kürt ulusunun yanında olduğumuzu savaş alanlarında, bir kez daha göstermiş olduk. Eylemde "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak", "Kürdistan TC'ye Mezar Olacak" sloganlarını attık. Havanın kararmasıyla başlayan eylem mahallenin her sokağına yayıldı. Barikat, barikat çatışılarak, Anadolu mahallesinden çekilerek sloganlarla ara sokaklardan 19 Mayıs mahallesine gelindi, burada büyük bir kitlenin çatıştığını gördük. Kitle birleşerek gecenin geç saatlerine kadar çatışmaya devam etti. Aynı gün Şakirpaşa ve Gülbahçesi mahallesinde de eylemler vardı. Yaşanan çatışmalarda Anadolu Mahallesinde 5, Şakirpaşa ve Gülbahçesi Mahallelerinde yaklaşık 20 kişi gözaltına alındı.

**FAŞİZME KARŞI SİLAH BAŞINA
KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ**

Adana'dan Leninistler

NOT: Bu haber elimize e-posta yoluyla ulaşmıştır. Haber niteliğinden dolayı yayınlıyoruz.

EMEKÇİ HALKLARIN ONURLU MÜCADELESİNİN SESİ SOLUĞU OLAN DEVİRİMCİ-SOSYALİST-YURTSEVER BASINA YÖNELİK SALDIRILAR ARTARAK DEVAM EDİYOR!

Son dönemde sosyalist, devrimci, yurtsever insanlara ve basına yapılan baskılara İşçi-Köylü ve Özgür Gelecek gazetelerine ve okurlarına yapılan saldırılarla devam edildi. İzmir'de, yapılan bu saldırıları ve baskınları protesto etmek için 19 Kasım Çarşamba günü Alınteri, BDSP, Devrimci Demokrasi, ESP, İşçi-Köylü, Azadiya Welat gazetesi İzmir temsilciliği, Özgür Halk Dergisi İzmir temsilciliği, Mücadele Birliği Platformu'nun ortaklaşa gerçekleştirdiği bir basın açıklaması Kemeraltı girişinde yapıldı.

Basın açıklamasında "Devlet terörünün gemiyi azya aldı bu günlerde saldırılar her boyutta artmış, sokak infazları, hapishanelerde saldırılar ve katliamlar, Kürt halkına yönelik inkar ve imha siyaseti tırmanarak yükselmiştir. Emekçi halkların kriz adı altında yeni soygun, talan, işsizlik ve yolsuzlukla karşı karşıya bırakıldığı bu ortamda, onların haklı ve onurlu mücadelesinin sesi soluğu olan devrimci-sosyalist-yurtsever basına yönelik saldırılarda giderek artmaktadır.

... Yine Tuzla havzalarında grev ve direnişteki işçilerin; imha ve inkara karşı isyan çılgınlığını yükselten Kürt halkının sesi, gözü ve kulağı olan devrimci-yurtsever-sosyalist basın yasağınla, engellerle yıldırılmak istenmiştir. ...Azadiya Welat ga-

zetesi 1 ay süreyle kapatılmış, Özgür Halk gazetesinin son iki sayısı toplatılmıştır. Yürüyüş dergisi, Kızıl Bayrak, Mücadele Birliği ve Atılım gazeteleri kapatılmış ya da toplatılmıştır. Yazı işleri müdürleri hakkında 10 yılları bulan davalar açılmıştır. Bizler her türlü baskıya, engellemelere, tutuklamalara rağmen devrimci-yurtsever-sosyalist basın olarak ezilen yığınlarla birlikte omuz omuza olmaya ve devrimci basını susturmaya güçlerinin yetmeyeceğini

her koşulda anlatmaya devam edeceğiz..." denildi.

"BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ! DEVİRİMCİ-SOSYALİST-YURTSEVER BASIN SUSMADI, SUSMAYACAK!" pankartının açıldığı eylemde "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Devrimci Basın Susturulamaz", "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" vb. sloganlar atıldı.

**DEVİRİMCİ-SOSYALİST-YURTSEVER BASIN
SUSTURULAMAZ!
YAŞASIN DEVİRİMCİ DAYANIŞMA!**

MÜCADELE BİRLİĞİ/İZMİR

DEVİRİM YÜRÜYÜŞÜ

Devletin yasalarına uygun kurulmuş bir derginin bürosu neden düzenin tepeden tırnağa silahlı adamlarınca basılır? Neden “arama” adı altında her taraf tahrip edilip, kırılır, dökülür? Bir derginin okurlarıdır diye neden insanların evleri gece yarısı basılır, işkencehaneye götürülür, ardından keyfi biçimde tutuklanır? Sanat merkezleri durduk yerde, özel timler, otomatik silahlı polisler tarafından neden basılır, eşyalar kırılır, dökülür, etraf tahrip edilir?

Konunun boyutları bizimle sınırlı değil. Bizden önce de başka çevrelerin dergileri, dergi büroları basıldı, tahrip edildi insanlar keyfi biçimde tutuklandı; bizden sonra da. Yani bu baskı ve terör politikası hükümetin, devletin devrimin örgütlü güçlerine yönelik sistemli, dozu giderek artan bir politikasıdır. Sadece örgütlü devrimci güçlere karşı da değil. Birazdan örneklerini göstereceğimiz gibi, burjuva sınıfı dışında kalan toplumun tüm kesimlerine karşı aynı şiddet, baskı, katletme, terörle yıldırma politikasını güdüyor. “Faşist devletten başka ne beklenir ki” denilerek geçiştirilecek ya da kanıksanacak bir durum değil bu. Üzerinde daha ciddi ve daha derin düşünmeyi gerektiren bir durumla karşı karşıya olduğumuz bilinmeli. Sorun üzerinde düşünmek, durumu net, bilimsel ve ikna edici şekilde açıklamak, izah etmek, buna uygun politik yaklaşımlar ortaya koymak bütün devrimci çevrelerin, örgütlü devrimci güçlerin görevidir.

Öncelikle şunu tespit etmek gerekiyor: Hükümetin ve faşist devletin politikalarında giderek daha belirginleşen ve baskın bir özellik halini alan bu politika bir korkunun ürünüdür. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet korkuyorlar. Bir dış düşman tarafından işgal edilmekten değil, bir başka devletin topraklarının bir kısmını kendisine katmasından hiç değil.

Böyle olsa bu derece korkmazlardı. Çünkü böyle bir kayıp, en kötü ihtimalle, eski güçlerini tekrar toplayacakları güne kadar sürerdi. Ama onlar iç düşmandan, iç savaşı kaybetmekten, ayak seslerini duydukları devrimin zaferinden korkuyorlar. Çünkü bu alandaki bir yenilgi, dış savaşta alınmış bir yenilgiye hiç mi hiç benzemez. Çünkü bu alandaki bir yenilgi onların dünyalarının, cennetlerinin sonu olacak. Birinci durumdaki bir yenilgi telafi edilebilir bir yenilgidir, ikincisi öyle değil.

Tehdit algılamasında “iç tehdit”i baş sıraya koyarak aslında tekelci sermaye sınıfı ve faşist devletin tepe kadroları bu gerçeği bir biçimde itiraf etmiş oluyorlar. “İç tehdit”, iç düşman olarak kabul ettikleri emekçi sınıflardan, Kürt halkından, devrimin diğer toplumsal güçlerinden, işçi sınıfının müttefiki yoksul kesimlerden geliyor. İşte bu yüzden gün geçmiyor ki, sokaktan, zindanlardan, karakollardan ya da benzeri yerlerden bir infaz haberi gelmesin. Polis “dur” ihtarına uymadı bahanesiyle, büyük burjuva sınıfı dışında kalan toplumun her kesiminden adam öldürmeyi olağan bir uygulamaya dönüştürmüş durumda. Dün ara sıra rastlanan vakalar şimdi günlük rastlanan olaylara dönüşmüş. Gardiyanlar ve Jandarma zindanları ayrıca bir işkencehaneye çevirmiş, tutsakları adli-siyasi ayrımı yapmadan öldürmeye dövmeyi günlük, rutin bir görev haline getirmişler. Zindana getirilen her tutsak –bunun siyasi ve ya adli olması artık pek bir şey değiştirmiyor– hani “adettendir” tabirine uygun şekilde, önce öldürmeye dövülüyor ancak ondan sonra hücreye götürülüyor. Toplum ise, bütün bu işkence ve katliamlardan ancak ölen ya da sakat kalan tutsağın ailesi cesaret edip de olayı basına yansıtırsa ve burjuva basın olayı artık gizleyemez hale gelirse haberdar olabiliyor. Engin Ceber’in zindan-

da dövülerek katledilmesi toplumun gündemine işte böyle girebiliyor.

Sırtına resmi üniforma geçiren kendinde adam öldürme hak, yetki ve gücünü görüyor. Bu, belediye zabıtası bile olsa değişmiyor. Şimdi de buna savcı ve mahkemelerin “yasaları yorumlama hakkı” bahanesi ile gizlenen keyfi kararları sonucu ardı arkası kesilmeyen tutuklamalar ekleniyor. Hem de hiçbir burjuva yasal dayanak yok iken. Savcı ve mahkemeler, “örgüt üyesi” olduğunu düşündükleri insanları hiçbir delil ya da belgeye ihtiyaç duymadan tutuklama kararı verip zindana atabiliyorlar. Açık ki, artık burada geçerli olan şey yazılı hukuk yasaları değil ama yazılı olmayan “iç savaş yasaları”dır. İç savaş yasalarının özelliği, savaşın kazanılması amacının her türlü kural ve yazılı yasanın üzerinde olmasıdır. Lümpen proletarya saflarından alınıp sırtına üniforma geçirilmiş, güç ve yetkiyle donatılmış polis, gardiyan, zabıta vb. görevliler, bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, sınıf savaşının işte bu şaşmaz kuralına uygun hareket ediyorlar. Burjuva yasalarını dahi çiğnemelerinin sorun yaratmayacağını, insanlık suçu işlemeleri durumunda, bağlı oldukları bakanlıkların, hükümetin, teşkilatın kendilerine arka çıkacağından eminler.

Yanılmıyorlar! “Ellerini soğutmamak, cesaretlerini kırmamak” için bakanlar, hükümet, ilgili kurumlar onların işledikleri cinayet ve insanlık suçlarını bir şekilde örtüyor, geçiştiriyor ve böylece geride kalanları aynı yolda yürümeye teşvik ediyorlar. Toplumun hiddetini ise, soruşturma komisyonları kurarak, müfettiş raporları ve mecburen açılan davaların zaman aşımına uğramasını bekleyerek yatıştırmaya çalışıyorlar. Başka türlü de davranamazlar. Çünkü tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, şimdi, polisin, jan-

Ü ENGELLENEMEZ

darmanın, zindanların tam kapasite, bütün enerjileriyle, yazılı olan ve olmayan yetkileriyle çalışmalarına ihtiyaç duyuyor. Çünkü tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet emekçi sınıfların, Kürt halkının, devrimci güçlerin birleşik toplumsal devriminin zaferinden büyük bir korkuya kapılmış durumda ve bütün gücünü, bütün enerjisini, bütün politikasını bu devrimi önleme amacına tabi kılmıştır.

Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet emperyalistlerin de desteğini alarak, emekçi sınıfların, Kürt halkının, yoksul halkların devrim yürüyüşünü engellemeye çalışıyor. Bu artık çok açık bir gerçek, çok somut bir olgudur. Sadece bir devrim partisi gibi davranan Kürt halkını değil, sadece örgütlü devrimci güçleri de değil ama emekçi halkların bütün kesimlerini, bütün yoksulları susturmaya, yıldırmaya, korkutmaya, baskı altına almaya çalışması ancak bu gerçek göz önünde bulundurulursa anlaşılabilir.

Bu amaçlarına ulaşabilmek için başvurdukları pek çok yöntemden ve araçtan bir kaçış şimdi öne çıkıyor. Birisine yukarıda değindik: silahlı güçleriyle terör estirmek, baskı ve şiddet yöntemiyle devrimin toplumsal güçlerini sindirmek. Bir başka araç ve yöntem olarak ise tutuklamalar ve zindanlar. Polis-Jandarman, savcılar, mahkemeler zinciri içindeki son halka olarak zindanlar, şimdi tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin en çok ihtiyaç duydukları, devreye soktukları araçlardır. Şu basit ve kolay anlaşılabilir nedenden dolayı; tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet kitlelerin, Kürt halkının ayaklanmasını engelleyemedikleri yerde, onları öncülerinden yoksun bırakarak, amaçlarına ulaşmalarını engellemeye çalışıyorlar. Biliyorlar ki kitleler ayaklanırlar da, öncülerinden yoksun oldukları sürece burjuva sınıfın egemenliği için ger-

çek bir tehlike arz etmezler. Faşist devletin zindanları tıka basa devrimcilerle dolurmasının ve yeni yeni zindanlara ihtiyaç duymasının nedeni bu. F Tipi zindanlar daha dolmadan yeni zindan inşaatına başlaması, devletin bu günlere ve geleceğe hazırlık yaptığının göstergesiydi.

Açık ki, tekelci sermaye sınıfı, emekçi sınıfların, Kürt halkının ve örgütlü devrimci güçlerin devrim yürüyüşünü engellemede zindanlara önemli bir rol biçmiş. Bu rolün en açık anlatımı, kitleleri öncülerinden yoksun bırakmaktır. Onlara biçilen bu rol, devrimci güçlerin zindanlara karşı nasıl bir politika ile yaklaşmaları gerektiğini de açıklıyor aslında. Devrimci güçler, bu güne kadar, her tutuklama furçası karşısında genellikle "tutuklananlar serbest bırakılsın" sloganıyla hareket ettiler; bu sloganı öne çıkardılar. Oysa bu slogan ne devrimci bir hedefe sahip, ne de doğru bir içeriğe. Sadece tutuklananların serbest bırakılmasını talep etmek her şeyden önce, zaten zindanlarda binlerce devrimcinin hali hazırda tutsak olduğunu unutmak, onları görmezlikten gelmek anlamına geliyor. İkincisi bu sloganın öne sürülmesi, devrim karşısında tekelci sermaye sınıfının zindanlara biçtiği rolü, dahası, zindanların zaten oynamakta oldukları işlevi kalın bir sis perdesinin arkasına atmak anlamına geliyor.

Bu gerçek, devrimci güçlerin emekçi sınıfların karşısına hangi hedef ve sloganlarla çıkması gerektiğini fazla söze yer bırakmadan anlatıyor. Devrimci güçler kitlelere, her kitle ayaklanmasının ilk hedeflerinden biri olması gereken zindanları hedef göstermeli. Onun için bir kez daha "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" diyoruz. Tekelci sermaye sınıfı ne yaparsa yapsın devrim yürüyüşünü engelleyemeyecek.□

Açık ki, artık burada geçerli olan şey yazılı hukuk yasaları değil ama yazılı olmayan "iç savaş yasaları"dır. İç savaş yasalarının özelliği, savaşın kazanılması amacının her türlü kural ve yazılı yasanın üzerinde olmasıdır. Lümpen proletarya saflarından alınıp sırtına üniforma geçirilmiş, güç ve yetkiyle donatılmış polis, gardiyan, zabıta vb. görevliler, bilincinde olsunlar ya da olmasınlar, sınıf savaşının işte bu şaşmaz kuralına uygun hareket ediyorlar. Burjuva yasalarını dahi çiğnemelerinin sorun yaratmayacağını, insanlık suçu işlemeleri durumunda, bağlı oldukları bakanlıkların, hükümetin, teşkilatın kendilerine arka çıkacağından eminler. (...)Başka türlü de davranamazlar. Çünkü tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, şimdi, polisin, jandarmanın, zindanların tam kapasite, bütün enerjileriyle, yazılı olan ve olmayan yetkileriyle çalışmalarına ihtiyaç duyuyor. Çünkü tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet emekçi sınıfların, Kürt halkının, devrimci güçlerin birleşik toplumsal devriminin zaferinden büyük bir korkuya kapılmış durumda ve bütün gücünü, bütün enerjisini, bütün politikasını bu devrimi önleme amacına tabi kılmıştır.

BİRLEŞİK METAL-İŞ'TEN EKONOMİK YIKIM SÜRECİYLE İLGİLİ ATÖLYE ÇALIŞMASI

Merhaba Mücadele Birliği okurları ve emekçileri... Aşağıdaki yazı Birleşik Metal İş'in DİSK, Türk-İş'e bağlı bazı sendikalarla ve kimi bilim adamlarının katılımı ile birlikte, yaşanan ekonomik yıkım süreciyle ilgili 2 günlük atölye çalışmasının sonuçlarıdır. Okurlarımızla paylaşmak istedik

KRİZE KARŞI TALEP VE MÜCADELE PROGRAMI

Sendikamız Birleşik Metal-İş, 31 Ekim-1 Kasım 2008 tarihlerinde bilim insanları ve DİSK ve Türk-İş'e bağlı bazı sendikaların katılımı ile yaşanan krizle ilgili bir atölye çalışması yapmıştır.

2 gün süren atölye çalışmasında; krizin nedenleri, işçi sınıfına ve emekçilere nasıl yansıtacağı ve en önemlisi, bu dönemde işçilerin ve emekçilerin taleplerinin ve mücadele programının neler olması gerektiği ayrıntılı biçimde tartışılmıştır.

Bu tartışmalar sonucunda aşağıdaki; "TALEP ve MÜCADELE PROGRAMI"nın kamuoyuna açıklanmasına karar verilmiştir.

Birleşik Metal-İş, bu programda yer alan taleplerin hayata geçirilmesi mücadelesini sürdürecektir, ayrıca program doğrultusunda işçi ve memur sendikaları, meslek birlikleri ve emekten yana güçlerin bir araya gelmesi için girişimlerine başlayacaktır.

Kriz Sermayenin Krizi, Faturayı Biz Ödemeyeceğiz...

Biz işçiler, emekçiler, kadınlar, işsizler, üretici ve topraksız köylüler ve yoksul halk kesimleri olarak diyoruz ki: Kriz sermayenin krizidir, faturayı biz ödemeyeceğiz.

Emperyalist ülkelerde finans alanında patlak veren, kapitalizmin büyük krizlerinden biriyle karşı karşıyayız. Finans alanına yatırılan değerler, üretim sürecinde artı-değer sömürsünden elde edilen değerlerdir. İşçi ve emekçilerin yarattığı artı-değeri yeniden üretime yatırmak giderek güçleşmiş ve sermaye finansal alana yönelmiştir. 1970'lerde başlayan bu eğilim son dönemde hızlanmış ve finans balonu giderek şişmiştir. Şişen balonun patlaması kaçınılmazdı ve sermaye kendi doymak bilmez hareketinin sonucunda krizle karşı karşıya kaldı.

Kriz, finans alanının krizi olarak görünmekle birlikte asıl olarak kapitalist üretimin krizidir. Ve krizin üretim alanındaki sonuçları şimdiden ortaya çıkmaya başladı. Sermaye yasal dayanak ve fiili uygulamalarla, her krizde işten çıkarmalarla, reel ücretleri düşürerek, dolaylı vergileri arttırarak, sosyal hakları geriletterek, batan bankaların zararlarını toplumun sırtına yükleyerek faturayı işçi sınıfı ve yoksul halka çıkarmaya çalışıyor. Bunun can alıcı sonuçlarını en son 2001 krizinde yaşadık. Sermaye bugün de işten çıkarmaları, sıfır zammı, ücretsiz izinleri, kazanılmış ekonomik ve sosyal hakların gaspını gündeme getirmeye başlamıştır.

Uyarıyoruz...

Krizin faturasının, işçi ve emekçilere kesilmesine izin veremeyeceğiz.

Çağrımızdır...

Tüm sendikaları, demokratik kitle örgütlerini ve emekten

yana güçleri kapitalizmin krizinin sonuçlarına karşı birlik olmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz.

İstiyoruz:

* Krizde gasp edilmek istenen çalışma hakkımızı savunacağız:

* İşten çıkarmalar, mevcut haklar korunarak, iş yoğunluğu arttırılmadan, yasaklanmalıdır. Bu süreçte işten çıkarılanlar işlerine iade edilmelidir.

* Çalışma süreleri ücret kaybı olmadan ve çalışma koşulları ağırlaştırılmadan 40 saate düşürülmelidir.

* Devlet, çalışmak isteyen herkese insan onuruna yakışır bir iş garantisi vermelidir.

* Çalışamayacak durumda olanların temel ihtiyaçlarını karşılayacak bir gelir sağlanmalıdır.

* Taşeron sistemi, güvencesiz çalışma, geçici çalışma sözleşmeleri ve uygulamaları yasaklanmalıdır.

İş kazaları ve meslek hastalıklarına neden olan ortamlara izin verilmemelidir.

* İşsizlik fonunun sermaye ve devlete aktarılmasına son verilmeli; fondan yararlanma koşulları işçilerin lehine değiştirilerek, işçilerin ihtiyaçlarına aktarılmalıdır.

İnsanca yaşamak istiyoruz.

* Doğal gaz, elektrik, su, gıda, kira, ulaşım, eğitim, sağlık gibi temel ihtiyaçları karşılayan mal ve hizmetlere yapılan zam- lar geri çekilmelidir.

* İşçilerin ve emekçilerin kredi kartı borçlarına uygulanan faizler iptal edilmelidir.

* Temel ihtiyaç mallarına konulan dolaylı vergiler tamamen kaldırılmalı; varlıklı kesimler ve büyük şirketlerden alınan vergiler arttırılmalıdır.

* Asgari ücret vergiden muaf tutulmalıdır.

* Kriz dönemlerinde küçük esnaftan vergi alınmamalı, stopaj uygulamasına son verilmelidir.

* Mali disiplin uygulamaları kaldırılmalı, bütçeden sermayeye değil emekçilere kaynak aktarılmalıdır.

* Kriz sürecinin olumsuzluklarını daha fazla yaşayacak olan kadınların, özgül talepleri göz önünde bulundurulmalıdır.

* Örgütlenme önündeki her türlü engel kaldırılmalıdır.

Çağrımızdır...

Bugün açık ki işçi ve memur sendikaları, meslek birlikleri, emekten yana güçler, bütün örgütsüz kesimler, hepimiz bir araya gelmek, güçlerimizi birleştirmek zorundayız.

2001 krizi sonrasındaki kayıplarımızı unutmadık.

Yeniden yaşamamak için ...

İşçi sınıfının örgütlü ve örgütsüz tüm kesimlerini kapsayan, Enternasyonalist dayanışmayı güçlendiren bir mücadeleyi başlatmak üzere ilgili tüm kişi ve kurumları bir arada olmaya çağırıyoruz.

BİRLEŞİK METAL İŞ SENDİKASI

"SERMAYE MİRAS YOLUYLA DEĞİL, EMEK SÖMÜRÜSÜ YOLUYLA ELDE EDİLİR. SERMAYEYİ YARATAN BİZİZ, KÖLESİ OLMAYACAĞIZ." 2008-2010 MESS TİS SÜRECİ

7Birleşik Metal-İş ile MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) arasında 12 Ağustos 2008 tarihinde başlayan 2008-2010 grup toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 10 Ekim 2008 tarihinde yapılan toplantıda uyuşmazlıkla sonuçlandı.

Bu dönem grup Toplu İş Sözleşmelerinin ayırt edici özelliği, geçtiğimiz 2 yıl içinde metal iş kolunda üretim, karlılık, istihdam, artışlarının olağanüstü düzeylere tırmanması olmuştur.

Bu büyüme tipiktir. Büyüme sadece üretim artışıyla sınırlı değildir, bir bütün olarak sektörde sermaye büyümüştür. Büyümenin önemli bir kısmı, sermayenin değişmeyen kısmında yani; makine, hammadde kısmında gerçekleşmiş, bu alandaki büyüme sermayenin değişen kısmından-ücretler-oransal olarak daha fazla olmuştur. Dolayısıyla, giderek daha büyük cansız sermaye, daha canlı emek gücünü kendisine çekmiş, metal işçilerinin sömürüsü yoğunlaşmıştır.

Bu istihdam artışının gerçekleşme koşulunda tipiktir. Yeni işgücü, eskisine göre daha ucuzdur. Tersinden söyleyecek olursak, metal sermayedarları ancak ucuz çalışmaları şartıyla genç işçilere kapılarını açmışlardır. Diğer taraftan sermaye, son iki yıllık toplu iş sözleşme döneminin büyük bölümünü yüksek oranlı karlarla geçirmiştir.

Sektördeki bu gelişmeleri dikkatle izleyen sendikamız Birleşik Metal İş'in toplu sözleşme teklifinde, işyerlerindeki en düşük ücretin (ikramiye dahil net) önce 752 YTL'ye yükseltilmesi ardından yapılacak ücret zammı ile de 965 YTL'ye çıkarılması talep edilmektedir.

Birleşik Metal İş ayrıca düşük ücret sorununun asıl kaynağı olan işe giriş ücretlerinin ikramiye dahil net 877 YTL'ye yükseltilmesini teklif etmektedir.

Türk Metal sendikası ise düşük ücretli işçilerin büyük bir çoğunluğu oluşturduğu Ford gibi işyerlerinde, kendi tekliflerine karşı oluşan tepkiyi geçiştirmek için "sizin için seyyanen zam pazarlığı yapacağız" diyerek işçileri aldatmaktadır. Çünkü grup sözleşme kapsamındaki işçilerin %70'i dü-

şük ücretlerle çalışmaktadır.

Türk Metal'in varolan işe giriş ücretine istediği zam ise sadece 5 kuruştur. Türk Metal İzmit şube başkanı Ford'da şu an işe giriş ücretinin ikramiye dahil net 716 ytl olduğunu söylemektedir. Ama gelin görün ki, şube başkanlığı, sendika işe giriş ücretinin, ikramiye dahil net 677 ytl olmasını önermektedir. Şube başkanının söylediği doğru ise, sendika işe giriş ücretinin varolanın altında olmasını öneriyor demektir.

Toplam net cirosu 2007 yılının ilk yarısına oranla %25 artarak 4 milyar YTL'yi aşan şirket, 2008'in ilk 6 aylık döneminde 299 milyon YTL net kar elde etti. 2007 yılında Türkiye otomotiv sektöründe 222 bin 395 adetlik ihracat ve 3,4 milyar dolarlık ihracat geliri ile "Türkiye'nin ihracat şampiyonu". Şirketin, 2008'in ilk yarısında yurtdışı satış gelirinin, geçen yılın aynı dönemine göre %50 artarak 2,4 milyar dolara ulaştı. 2008 yılı haziran sonu itibariyle 280 bin adete ulaşan Türkiye otomotiv pazarından %14,6'lık pay alan Ford Otosan, 2007 yılının aynı dönemine göre %22 artışla toplamda 183 bin 336 adet araç sattı. Satış hacmine paralel olarak üretimi de %25 artarak 176 bin 994 adet seviyesine ulaştı. Bu veriler şirketin durumunun oldukça iyi olduğunu göstermekte ama diğer taraftan şirket, "kriz" gerekçesiyle yoğun işçi çıkarılmaları uygulamaya başlamıştır.

Ücretsiz izin ya da geçici işten çıkarma uygulaması, işçileri açıklıkla terbiye etmekten başka anlama gelmez. Ford Otomotiv şirketi, 299 milyon YTL olan 2007 kararını 7000 işçiye dağıtma kararı olsa ve her bir işçiye ayda net 1000 YTL verse kararını tam 43 ay sonra tüketebilir. Yani yaklaşık dört yıl boyunca bu kardan işçi ücreti ödeyebilirken, ücretsiz izin ve işten çıkarılmalarla işçilere açlığa talim etmeyi önermekle, Ford, vahşiliğini, acımasızlığını ve insanlık dışı özelliğini ortaya koymaktadır.

Gelelim MESS'in vermiş olduğu teklife:

1.Birinci altı ay için ücret zammı: yüzde 4,15

2.Bayram, izin ve yakacak ödemele-

rinde yüzde 6 ile yüzde 9 arasında değişen yıllık artışlar.

3.Hafta içi yapılan fazla çalışma ücretleri oranının yüzde 100'den yüzde 75'e düşürülmesi.

4.İhbar ve kıdem tazminat süreleri yasanın üzerinde uygulanan işyerlerinde yeni işe giren işçiler için sürelerin yasa sınırına çekilmesi.

5.Ar-Ge destek personeli olarak görevlendirilenlerin görev sürelerince toplu sözleşmenin kapsamı dışında tutulmaları

6.İkramiye ödemelerinin aynı ücretler gibi fiili çalışma esasına göre yapılması, izin, istirahat vb. durumlarda ikramiyelerin kesilmesi, ikramiye gün sayısının düşürülmesi.

7.Haftalık çalışma sürelerinin günlere dağıtımının eşit olmaktan çıkarılarak denkleştirme uygulanması ve bunun süresinin 4 ay olması.

8.Telafi çalışması yaptırılması.

Bu teklifler kabul edilemez!

Sendikamız; bu tekliflerin metal işçilerinin çalışma ve yaşam koşullarını dikkate almayan ve onların koşullarını daha da ağırlaştırmayı hedefleyen teklifler olduğunu açıklamış ve bu tekliflerin kabul edilemez olduğunu vurgulamıştır.

İşçilerin enflasyonunu hiçbir şekilde yansıtmayan 6 aylık resmi enflasyon oranının yüzde 4,15 ve yıllık enflasyon oranının yüzde 12 olduğu bir dönemde ücret ve sosyal ödemelere verilen teklifler müzakere edilmeye bile değmez.

2007 kârlarıyla işçilerin 6 yıllık ücretlerini ödeyebilecek kadar birikime sahip olanlar;

Hazine'den işçi başına aldıkları 73,00 YTL ile ücret maliyetleri düşenler;

Yeni işe giren her bir işçiyi 125,00 YTL daha ucuza çalıştıranlar;

Kısaca, metal işçilerinin taleplerini karşılayacak kaynağa fazlasıyla sahip olanlar, kriz bahanesiyle bildik oyunlarını oynamaya, metal işçilerini sindirme politikalarını uygulamaya çalışıyorlar.

Türkiye Sermayesinin ve onun en saldırgan örgütlerinden biri olan MESS in uzun dönemdir Toplu Sözleşmelere geçire-

rek fiili olarak uygulamaya çalıştığı en tehlikeli konulardan biri esnekliktir.

Esneklik, sermayeye göre: “işletmelerin rekabet edebilirliğini ve hareket kabiliyetini artırma yöntemidir.”

Sermaye, kâr ve egemenliğini sınırlayan her şeyi katı olarak adlandırıyor.

Ücretler, sendikal haklar, kıdem tazminatı, sosyal güvenlik, vergi, iş sözleşmeleri, çalışma süreleri, ücret dışındaki ödemeler bütün bunlar sermaye açısından katı bulunan ve esnetilmesi gereken kural ve uygulamalar.

Esneklik formülüyle işçiler, üretimin asli değil, yardımcı unsuru konumuna indirgeniyor.

İşçiler, bir makine gibi, sermayenin istediği zaman çalışıp istemediği zaman çalışmayan bir nesneye dönüşüyor; insan oldukları inkar ediliyor.

Bu yeni değil. Sermaye, işçileri her zaman ikincil ve önemsiz görür. Bütün kararlarının merkezine de kendisini koyar. Esneklik, alınan kararların maliyetini en aza indirmenin sermaye açısından en uygun yoludur.

Siparişler arttığında işçi alınması ya da işçilerin daha uzun çalıştırılması işletmelerin doğal akışı sayılıyor.

Esneklik uygulamalarıyla yapılmak istenen şu:

1)Siparişler arttığında alınacak işçi daha ucuz olmalı.

2)Siparişler arttığında fazla çalışan işçilerin ücreti yüksek olmamalı, ek ödeme yapılmamalı.

3)Siparişler azaldığında atılacak işçiler, sermayeye ek yük getirmemeli

4)Siparişler azaldığında daha kısa çalışmak mümkün olmalı.

Sermaye; ücretler, fazla çalışma ücretleri, toplu sözleşmeler, çalışmaya bağlı olmayan yan ve sosyal ödemeler, iş güvencesi ve kıdem tazminatını bu hedefleri gerçekleştirmesinin önündeki engeller olarak görüyor.

Bu hedefleri gerçekleştirmek ve engelleri ortadan kaldırmak için sermayenin kullandığı araçlar ise şunlar:

1)Geçici işçilik

2)Fazla mesai ücretlerinin sıfırlanması (denkleştirme)

3)Hak eşitsizliği

Esneklik uygulamaları ile işçiye, sermayesiz yapamayacağı; sermayenin egemenliğine şükretmesi dayatılmaktadır.

Oysa gerçek tam tersidir.

İnsan ortaya çıktığında sermaye yoktu. Ama insan emeği, insanla birlikte vardı.

Sermaye, emeğin ürünüdür.

Sermaye; emeğin, karşılığı ödenmemiş ürünüdür.

Sermaye miras yoluyla değil, emek sömürüsü yoluyla elde edilir.

Sermaye, emek tarafından yaratılmasına rağmen, emeği kendisine bağımlı kılmış, onu kendi kölesi konumuna indirge-

miştir.

İşçi, putu kendisi yaratmasına rağmen, ona tapınmaya, onu yüceltmeye zorlanmaktadır.

Esnekliğe karşıyız, çünkü sermayenin egemenliğine karşıyız.

Sermayeyi yaratan biziz, kölesi olmayacağız.

Eminiz, bu tekliflere en iyi yanıtı metal işçileri verecektir.

Metal İşçileri sokakta, işyerinde ve buldukları her yerde bu teklife karşı seslerini yükseltecekler, haklarının gasp edilmesine çalışılmasına, esneklik dayatmasına karşı en kararlı mücadeleyi ortaya koyacaklardır.

Bu nedenlerle, hangi sendikaya üye olurlarsa olsunlar tüm metal işçileri Birleşik Metal-İş sendikasının teklifinin arkasında durmalı ve MESS'e karşı birlikte mücadele etmelidirler.

Kapımız tüm metal işçilerine her zaman olduğu gibi bugün de açıktır.

Dostça selamlarımızla ...

BİRLEŞİK METAL İŞ SENDİKASI İZMİR ŞUBESİ

NOT: Bu yazı 2008–2010 MESS TİS süreciyle ilgili olarak İzmir Birleşik Metal İş Sendikası tarafından Y.E.Mücadele Birliği dergisi için kaleme alınmıştır. İzmir Birleşik Metal İş Sendikasına emeklerinden dolayı teşekkür ederiz

“BİRLEŞİK METAL-İŞ OLARAK BÜTÜN ÜYELERİMİZİ VE ÖRGÜTSÜZ OLAN İŞÇİLERİ BU SÜRECE HAZIR OLMAYA ÇAĞIRIYORUZ.”

2008–2010 MESS Grup Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor. Metal sektöründeki kapitalistler, taşeronlaştırma, esnek çalışma, mesai ücretlerinin ödenmemesi, işten çıkarma vb. yöntemlerle metal işçilerini kölece bir yaşama mahkum ediyor. Yakın bir zamana kadar metal sektörünün büyüdüğünü, geliştiğini, karlarının arttığını dile getiren metal sektöründeki kapitalistler, TİS sürecinde ise kriz içinde olduklarını, karlarının düştüğünü söylemeye başladılar. Bunun arkasından işten çıkarmalardan tutun, ücretsiz izinlere kadar farklı farklı saldırılara girişeceklerinin ön sinyallerini veriyorlar.

Bizler de Mücadele Birliği dergisi olarak MESS sözleşmeleri sürecine dair Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali Çeltek'le kısa bir söyleşi gerçekleştirdik. Bilgisine başvurduğumuz Birleşik Metal-İş İzmir Şube Başkanı Ali ÇELTEK kısaca şu görüşleri dile getirdi:

“MESS sözleşmeleri 100 bin işçiyi etkiliyor. Ücret teklifimizde fabrikada çalışan ve yeni giren işçilerin ücretlerinin iyileştirilmesi ve de %20'ye varan zam talebimiz var. Yeni girenler reel olarak bundan %40'a yakın etkileniyorlar. Ayrıca sosyal yardımlarda Birleşik Metal-İş olarak %40 artış istiyoruz. MESS ise ücret artışı olarak %4,15'lik bir oran ve de sosyal yardımlarda da %10'luk bir artış öneriyor. Ayrıca MESS (Metal Sanayicileri Sendikası) bu tekliflerin dışında şuan ki kazanılmış hakları da geriye götürmeye yönelik adımlar atıyor. Uyuşmazlık sürecinin arkasından arabuluculuk süreci başladı. Birleşik Metal-İş olarak bütün üyelerimizi ve örgütsüz olan işçileri bu sürece hazır olmaya çağırıyoruz. MESS teklifini geri çekmediği takdirde ve bize tartışılabilir bir teklif sunmadığı sürece bu işin sonunda grev var. Sendikamızın amacı ne kadar grev olmasa da bu tekliflerin sonunda metal işçileri bu yapılanasessiz kalmayacaktır.”

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!**

MÜCADELE BİRLİĞİ/İZMİR

KAPİTALİST DÜZENİN KRİZİNİ DERİNLEŞTİRELİM

ABD’de patlak veren ekonomik kriz ülkenin en büyük bankalarının peş peşe iflasıyla başlamıştı . Kriz her geçen gün derinleşerek yayılıyor. Tüm emperyalist-kapitalist ülkeleri de etkisi altına almaya devam ediyor. Başbakan Erdoğan katıldığı toplantılarda krize karşı önlem alındığını ve Türkiye’nin etkilenmeyeceğini kamuoyuna söylüyordu. Fazla değil kısa bir süre sonra “Dünya’yı saran ekonomik krizden Türkiye de etkilenebilir” demeye başladı. Şimdilik dünyayı kasıp kavuran krizin ekonomik tahlilini başka bir yazara bırakalım. Ancak bir işçi olarak, emperyalist-kapitalist sistemin krizi ve son aylarda gelişen serhıldanlar Türk ve Kürt işçileri başta olmak üzere tüm işçi sınıfı için ne ifade ediyor, bize kurtuluşumuz için ne gibi olanaklar sunuyor? Bu soruların cevabını arayalım ve sınıf bakışıyla yorumlamaya çalışalım.

Yoksulluk, açlık, işsizlik, kültürel yozlaşma, ahlaki çöküş vs. tüm bunlar kapitalist üretim ilişkilerine dayanan özel mülkiyetin bir sonucudur. Ve tabi ki Kürt halkının on yıllardır yaşadığı baskı, zulüm, katliam ve ulus olarak yok sayılmasının da nedeni, şoven Türk tekelci kapitalizmdir. Öyleyse biz işçi ve emekçilerin, halklarımızın bütün acılarının nedeni olan kapitalist düzene karşı birlikte mücadele etmemiz tarihsel bir zorunluluktur. Asgari ücret 520 ytl, açlık sınırı ise 730 ytl olarak belirtilmiştir (4 kişilik bir ailenin gıdası için belirlenen!). Milyonlarca insan en temel ihtiyaçlarından yoksun olarak yaşamaya çalışıyor. Tabi adına yaşamak denirse! Buna karşı işçilerin öfkesi büyüyor, yoksul Kürt halkı ayaklanıyor. Bir de kriz eklenince artık bizlere tarihte az rastlanır fırsatlar sunuyor kurtuluşumuz için. Başbakanın Diyarbakır ziyaretiyle doruk noktasına ulaşan serhıldan, Şırnak, Van, Dersim ve diğer illere de yayıldı. Erdoğan’ı hiç de “hoş” karşılamadı Kürt halkı. Öfkelenerek efelenen Kasımpaşalı Erdoğan, “Tek dil tek vatan” edebiyatıyla konuşmalar yapıyor. Bu ülkeyi beğenmeyen ise çekip gitmesini söylüyor. Yine Erdoğan İstanbul Hacıhüsrev’de yapılan basın açıklamasına saldıran polise karşılık veren, Kürt halkına pompalı tüfekle ateş eden kişi için “sabrın da bir sınırı vardır” diyerek, arka çıkarak açıkça bütün girişimleri desteklemiş oluyor... Son çare olarak Türk işçi ve emekçi halkını şovenizmle zehirleyerek ve Kürt halkının üzerine sarak sonuç almaya, sindirmeye korkutmaya çalışıyor. Ama nafi! Bu girişimler de sonuç vermeyecek, halklarımız arasında kurulan mücadele birliği köprüsü dinamitlenemeyecektir. 1990 yılında büyük madenci yürüyüşünde “Zonguldak Botan el ele” sloganı Türk işçi ve emekçileri tarafından atılmıştır. Bu çok önemli ve anlamlıdır.

Emperyalist devletleri vuran son kriz depreminin artçı sarsıntıları bile Türkiye’yi etkilemeye yetti. Bir çok fabrika ve üretim tesisi üretime ara vererek işten çıkartma yoluna gidiyor. Birkaç örnek verelim; Bursa’da kurulu olan ve Türkiye’nin tekstil devi olarak kabul edilen Sönmez Filament İplik Fabrikası üretimini durdurduğunu açıkladı, 229 işçinin işine son verdi, GİSBİR (Gemi İnşa Sanayicileri Birliği) yaptığı kriz gündemli toplantıda 12 bin işçinin işten çıkarılması kararı aldı. Toplantının hemen ardından; Selah Tersanasi, Tuzla Gemi, Türk Der Sedef, DESAN, RMK ve Viçem Yat Tersanelerinden toplam 985 işçi işten çıkarıldı. Eskişehir Organize Sanayi’de 2 binden fazla işçi işten çıkarıldı.

Bu listenin uzayıp gideceği kesin. İşten atılan her bir işçinin ailelerinin nasıl etkileneceğini varın siz düşünün. Aldığı maaşla kıt kanaat geçinen işçilerin nasıl yaşayacağı büyük patronların umurlarında değil. Tek düşünceleri kar kazanmak olanlar, açın-yoksulun halinden nasıl anlasın?

İşçi ve emekçi sınıfların yoksul Kürt halkının Türkiye tekelci kapitalist sistemine karşı birlikte mücadele etmeleri kaçınılmazdır. Sınıf bilinçli işçiler olarak kendi sınıfımızın kurtuluşuyla Kürt halkının kurtuluşunun ancak ve ancak mücadele birliğinin örülmesiyle mümkün olacağını görmek zorundayız. Devletin ve burjuva basının bilinç bulanıklığı yaratarak Türk işçi ve emekçi halkıyla, Kürt işçi ve emekçilerinin arasına ekme istediği şovenizm tohumlarını boşa çıkaralım. Biz Kürt ve Türk işçileri aynı fabrikada aynı sömürüye tabi tutuluyoruz. Ama Kürt işçi ve emekçileri, emek sömürüsünün yanısıra ulusal baskıya maruz kalıyor.

Gücümüzü birleştirerek işçi komitelerinde örgütlenerek birlikte mücadele etmeliyiz. Deniz Gezmiş, idam sehpasında “Yaşasın Kürt ve Türk Halklarının Birlikte Mücadelesi” sloganını atarak bizlere yürünecek yolu göstermiştir. Bu yol devrimin ve sosyalizmin yoludur. Türkiye işçi ve emekçileri şunu iyi bilmelidir; Kürt halkının özgürlük mücadelesi zafere ulaşmadan, onlarda özgürlük yüzü göremez. Aynı şey tersi içinde geçerlidir.

Komite ve Konseyler işçi ve emekçilerin öz gücüne dayanan mücadele araçlarıdır. Devrimimizin dayanacağı temel şiarımız etrafında kenetlenelim. Kapitalist düzenin krizini derinleştirelim.

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!

**Devrimci İşçi Komiteleri’nden (DİK)
Bir İşçi**

1 MAYIS 2008'DEN BUGÜNE İSTANBUL'UN DEMOKRASİ RAPORU

07.11.2008

Ekonomik Krize Paralel Olarak Demokratik Haklara Yönelik Kısıtlama, Baskı ve Terör Artıyor... Bedeli Ne Olursa Olsun Emekçilerin Hak ve Özgürlüklerini Sonuna Kadar Savunmakta Kararlıyız!

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) İstanbul Şubeleri olarak büyük bölümü son bir ay içinde olmak üzere yaşanan; doğrudan şubelerimizi ve üyelerimizi hedef alan; bir bölümü ise, basından takip ettiğimiz emekçilere yönelik birçok “demokratik hak ve özgürlük” ihlaliyle karşı karşıya kaldık.

İstanbul özelinde 1 Mayıs 2008'den itibaren artarak devam eden ve merkezinde polisin uygulamalarının yer aldığı bir dizi olumsuz örnek göstermektedir ki, kolluk kuvvetleri demokratik haklara karşı giderek daha hoşgörüsüz, düşmanca ve öldürme kastıyla müdahale etmektedir.

1 Mayıs'tan bu yana İstanbul'un demokrasi bilançosuna bakıldığında en uç örnek Engin Ceber'in polis merkezi ve cezaevi arasında darp edilerek öldürülmüş olmasıdır. Aynı hafta içinde Kartal'da yediği yemeğin parasını ödemeyen sivil polislerden hakkını isteyen lokantacı ağır biçimde dövülerek komaya sokulmuştur. Üç hafta önce ise, Şişli'de taksideyken bir vatandaş olarak çöp kamyonunun yolu işgal etmesini polise bildiren kişinin ailesinin ve çocuklarının gözü önünde feci biçimde dövülmüş olmasına da tanık olduk.

İstanbul dışında ise, İzmir ve Antalya'da birkaç ay arayla iki gencin “dur ihtarı”na uymadığı için polis kurşunlarıyla öldürülmüş olması son derece kahredici ve isyan ettiricidir. Öyle ki, polislerin ifadelerine göre “ayak kayması ve düşme sırasında silahın ateş alması” söz konusu olmuş ve ne hikmetse her iki örnekte de gençler boynundan ve kafasından vurulmuştur! Bu örnekler ilk elde hatırlanan son ayların olaylarıdır.

Sendikal ve demokratik hakların kullanımında da kısıtlama ve tutuklamayla kendini gösteren örnekler yok değil.

Ekim ayında Denizli Eğitim Sen Şubesinin geçtiğimiz yıl ise Sakarya Eğitim Sen Şubesinin kundaklanmasına tanık olduk. Sendika şubesinin kundaklanmasına yol açan esas neden, hükümetin ve kolluk kuvvetlerinin medya desteğiyle sendikalarımızı ırkçı-faşistlere hedef göstermiş olmasıdır.

Fiili saldırıların yanı sıra sendika üyelerinin sürgün edilme-siyle karşı karşıyayız.

Sendika üyelerinin “işyeri çalışma huzurunu bozmak” gibi bir gerekçeyle yer değişimine mecbur tutulmaları son dönemde artmıştır. Bu uygulama doğrudan halkın kamusal haklarını savunmak, hükümete boyun eğmemek sebebiyle olmaktadır.

Eğitim Sen 4 nolu şubemize üye ve işyeri temsilcisi olan Erdal Güzel, muhalif siyasal görüşleri nedeniyle tutuklanmıştır. Vahim olan üyemizin sorgusu sırasında 1 Mayıs 2008 etkinliğimiz; KESK ve Eğitim Sen eylemleri hakkında zorla “bilgi” istenmiştir.

Baskı ve sürgüne KESK'e bağlı sendikaların hedef olması

da gösteriyor ki, konfederasyonumuz hükümetin hedefindedir.

Son olarak 2 Kasım Pazar günü Taksim Meydanı'nda 76 yaşındaki bir gazetecinin 14 yaşındaki çocuğa yönelik taciz ve tecavüzünü kınamak üzere basın açıklaması yapmak isteyen kadın eğitim emekçilerine “valiliğin basın açıklamalarını kısıtladığı” gerekçesiyle izin verilmemiştir. Basın açıklaması yapma hakkı kısıtlanmıştır.

Sadece sendikamıza değil, mecliste grubu bulunan bir partiye; Demokratik Toplum Partisi'ne de basın açıklaması yapma hakkı tanınmayarak parti binasından çıkan il başkanı ve yöneticileri tutuklanmıştır.

Üstelik Başbakan Tayip Erdoğan'ın İstanbul'da DTP'li göstericilere pompalı tüfekte ateş etmeye kalkan kişiyi överek destek vermiş olması, başbakanın amacını açığa vuran son örnek olmuştur.

Demokrasinin temel kurumları olan sendika ve siyasi partilere yönelik baskıların göstermektedir ki, AKP hükümetinin demokrasi söylemi gerçek değildir.

Bütün bunlar yaşanırken dolar karşısında ücretler yüzde 20 ile 40 arasında değer yitirmiş, kış aylarına girdiğimiz şu günlerde doğal gaza yapılan yüzde 22' lik zamla emekçilerin hızla yoksullaşması artmıştır. İl Millî Eğitim Müdürü okullara gönderdiği yazıyla doğalgaz faturalarını Okul Aile Birliklerinin ödemesini isteyecek kadar ileri gitmiş, eğitimin maliyetinin velilere yüklenmesi konusunda sınır tanımamıştır.

Kolluk kuvvetlerinin artan şiddeti, sendikalı emekçilerin hedef olduğu sürgün, engelleme ve tutuklama; parlamentoda grubu olan siyasi partilerin dahi “terörist” sayıldığı şu günlerin esas mesajı emekçi halka gözdağı vermektir. Nitekim işçilerin grev ve hak arama mücadeleleri de polis-jandarma engeliyle karşı karşıya kalıyor.

Halkın en bilinçli ve örgütlü kesimlerini ve gençleri hedef alan devlet görevlileri kaynaklı saldırıların artışı, ekonomik sömürünün artışına paralel olarak hızlanmıştır. İşçi ve emekçi kitleler gibi gençlerin de giderek haklarını aramaya koyulmasına karşı engel çıkartma, göz korkutma; sendikalardan ve egemen sınıflara muhalif siyasi partilere üye olmaktan uzak tutma yaygınlaşıyor.

Sonuç olarak, KESK'e bağlı sendika şubeleri olarak bu güne kadar olduğu gibi bugünden sonra da kolluk kuvvetlerinin hükümetten aldıkları destekle yürüttükleri baskı ve sindirme politikasına boyun eğmeyeceğimizi;

Demokratik, özgür ve halklar arasında barış ve kardeşlik temelinde bir arada yaşamı savunmayı sürdüreceğimizi;

Polisin, valiliğin; kısaca İçişleri Bakanlığının yetkilerinin daraltılarak, sendikal hakların, demokratik özgürlüklerin, kişi hak ve özgürlüklerinin, siyasi partilerin eylem ve etkinliklerin önündeki engellerin kaldırılmasını bir kez daha basın ve kamuoyuyla paylaşma ihtiyacı duymaktayız. Saygılarımızla.

KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Yürütmesi

TMMOB'DAN VE EĞİTİM-SEN'DEN KRİZLE İLGİLİ BASIN AÇIKLAMASI

Türk Mimar ve Mühendisler Odaları Birliği'nin yaptığı basın açıklaması, saat 12.30'da Taksim Gezi Parkı'nda toplanılmasının ardından "Zam, Zulüm, İşkence işte AKP", "Söz, Yetki Karar, İktidar, Halka" sloganlarıyla başladı.

Basın açıklamasında, son süreçte yaşanan ekonomik krize, emekçilere dönük saldırılara, ulusal soruna ve zindanlar sorununa de-

ğinilerek:

"Biz, başta düşünce ve örgütlenme özgürlüğü olmak üzere tüm demokratik hak ve özgürlüklerin, sözün özü demokrasinin önündeki engellerin kaldırılması için bugün sokaktayız. Biz tutuklu ve hükümlülerin tecritine dayalı F tipi cezaevi uygulamalarına son verilmesi, cezaevlerinde insani yaşam koşullarının hakim kılınması için bugün sokaktayız. Biz, bu ülkenin gerçeği olan işkencelere son verilmesi için bugün sokaktayız. Biz, bütün çalışanlara grevli, toplu sözleşmeli sendikalaşma haklarının önündeki engellerin kaldırılması için bugün sokaktayız" denilerek, "Şimdi hep beraber bir kez daha inanarak söyleme zamanıdır: Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz" sözleriyle basın açıklaması bitirildi.

Eyleme birçok demokratik kitle örgütlerinin yanı sıra Mücadele Birliği Platformu da katılarak, son dönemdeki baskılara ve tutuklamalara dikkat çekmek için "DEVRİM YÜRÜYÜŞÜ ENGELLEMEZ" dövizleri açtı ve "Gücümüzü Tarihin Akışından Alıyoruz" başlıklı Y.E.Mücadele Birliği dergileri dağıttı.

Yine aynı gün saat 13.30 saatlerinde İstiklal Caddesi'nde Eğitim Emekçileri Sendikası'nın yürüyüşü ile başlayan eylem, Taksim Meydanı'nda yapılan basın açıklamasıyla devam etti. Yapılan basın açıklamasında: "İnsanca bir yaşam talebimize karşın hükümet, Türkiye'nin gelecek kuşaklarını yetiştiren eğitim ve bilim emekçilerini yoksulluğa, sefalet ve açlığa mahkum etmektedir. Tüm toplumsal kesimler gibi, yüz binlerce eğitim ve bilim emekçisi de, peş peşe gelen zamlar sonrasında ekonomik olarak ciddi bir darboğaza girmiştir. Hükümetin 2009 yılı için belirlediği %4-%4.5 oranlarındaki memur zammı şimdiden buhar olup uçmuştur" denilerek "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla son buldu. Basın açıklaması sonunda KESK Genel Başkanı, 29 Kasım'da Ankara'da yapılacak mitinge çağrıda bulundu.□

ANTEP'TE EMEKÇİLER SOKAKTA

Antep'te DİSK'e ve KESK'e bağlı sendikaların düzenlediği yürüyüşe yaklaşık bin kişi katıldı. 22 Kasım Cumartesi günü saat 12:30'da Kırkayak Parkı'nda toplanan emekçiler, "İşsizliğe, Yoksulluğa ve Zamlara Karşı 29 Kasım'da An-

kara Mitinginde Buluşalım" pankartı açarak sloganlarla yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş sırasında sık sık "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak" sloganları atıldı. Yürüyüş sırasında yolu trafiğe kapatan emekçiler, polis müdahalesiyle karşılaştılar. Kaldırımdan yürümeleri gerektiğini ve yasalara uymaları gerektiğini söyleyen polis şefine "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" ve "Emekçiye Değil Çetelere Barikat" sloganlarıyla karşılık verildi. Engellemeyeceğini anlayan polis şefi adeta kitlenin önünde ezilecekti. Tekrar kitlenin önüne geçerek "bu yaptığımız yasal değil, 2911 yürüyüş ve gösteriş yasasına muhalefetten işlem yapmak zorundayım" diye yine kaldırıma çıkmalarını istedi. Bu uyarıyı dinlemeyen emekçiler yine "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganlarıyla karşılık verdi. Bunun karşısında polis şefi telsizle bildirerek çevik kuvvet ekiplerini çağırdı. Ve yürüyüş sırasında 2 otobüs çevik kuvvet getirilerek kitleye gözdağı verilmek istendi. Bu da sonuçsuz kaldı ve emekçiler sloganlarla yürüyüşlerine devam etti.

Yeşilsu Parkı'na geldiğinde diğer sendika ve kuruluşlarla birleşilerek yürüyüş daha da kitlesel hale dönüştü. Bir çok kitle örgütünün katıldığı yürüyüşe Mücadele Birliği Platformu da destek verdi. "Dünya Emekçinin Olacak", "Yaşasın Emekçilerin Mücadele Birliği" yazılı ve Mücadele Birliği imzalı dövizler açıldı. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emekçinin Olacak", "Dünya Emekçinin Olacak", "Zafer Savaşan Emekçinin Olacak" sloganları ise bir çok emekçinin katılımıyla atıldı.

Basın açıklamasını yapılacağı Adliye önüne geldiğinde bütün sendikalar pankartlarını açarak, direnişte olan TÜMTİS sendikasına bağlı işçiler için "TÜMTİS İşçisi Yalnız Değildir" sloganları atıldı. Basın açıklamasını yapan Antep KESK sözcüsü Ali Ersönmez yaptığı açıklamada "Yaşanan ekonomik kriz, gün geçtikçe daha fazla kendisini göstermeye başlamıştır. Gerek dünyada gerekse ülkemizde bu sonuçlardan en fazla işçiler ve emekçiler etkilenenektir. Çünkü kapitalizmin bu sistematik krizi, iktidarda bulunan egemen güçler tarafından. Doğaldır ki, kayıp ve zararlar emekçilere çıkarılarak aşılmaya çalışılacaktır... Artık 'krizin bedelini ödemeyeceğiz'in yerine, 'Bu politiklardan sorumlu siyasilere ve sermayeye bedel ödettireceğiz' dememiz gerekmektedir. Şimdi artık zamlara, işsizliğe karşı en geniş toplumsal muhalefeti ayağa kaldırma zamanıdır.

Çünkü bu kader değildir. Başka bir yaşam mümkündür. Kapitalizmin vaz geçilmez krizlerinin yerine emekten yana, sosyal adaleti temel alan yeni bir düzen mümkündür" diyerek "Bu krizi biz yaratmadık, bedelini de biz ödemeyeceğiz" diyerek açıklamaya son verdi. Basın açıklaması sloganlarla son buldu.

Mücadele Birliği/ANTEP

“İŞÇİLER! EMEKÇİLER! SALDIRILARA KARŞI İKTİDAR İÇİN SAVAŞIN!”

İZMİR’DE AÇLIĞA, YOKSULLUĞA, İŞSİZLİĞE, SERMAYENİN TOPYEKÜN SALDIRILARINA KARŞI KİTLESEL VE FİİLİ BASIN AÇIKLAMASI

15 Kasım 2008 Cumartesi günü saat 14.00’de Konak Belediyesi önünde KESK İzmir Şubeler Platformu ve DİSK Ege Bölge Temsilciliği’nin düzenlediği, dünya genelinde kapitalist sistemin yaşadığı krizin işçi ve emekçiler üzerinde yarattığı yıkıcı etkisine karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Basın açıklaması Basmane’den başlanarak Konak Belediyesi’ne doğru fiili yürüyüşle başladı. Yürüyüş esnasında yol, işçi ve emekçiler tarafından trafiğe kapatıldı. Birçok siyasi hareketin ve devrimci yapının bulunduğu eyleme biz de Mücadele Birliği Platformu olarak “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak” yazılı pankartımızla katıldık. Eylemin düzenleyicileri tarafından hazırlanan dövizlerde “Kapitalizm Açlık Yoksulluk Demektir”, “Kapitalizm Savaş Ölüm Demektir”, “Kapitalizm Sömürü Demektir”, “Sefaletle Teslim olmayacağız” yazılıydı. Eylem sırasında “Sermaye Mezara Emek İktidara”, Toplu Sözleşme Hakkımız Grev Silahımız”, “Direne Direne Kazanacağız”, “Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek”, “Sefaletle Teslim Olmayacağız”, “İnsanca Bir Yaşam İstiyoruz” sloganları atıldı. Biz Mücadele Birliği olarak işçi-emekçilere ve çevreden izleyen halka, kapitalizmin insan üzerindeki sömürsünü ve doğayı nasıl tahrip ettiğini, yarattığı savaş ve yıkımları teşhir etmek amacıyla sesli ajitasyon yaptık. “Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her şey Emeğin Olacak”, “Emekçiler Birleşin Devrim İçin Savaşın”, “Zafer Savaşan İşçilerle Gelecek”, “Zafer Savaşan Emekçinin Olacak”, “Kürt Halkı Yalnız Değildir”, “Barış İçin Devrim Devrim İçin Savaş”, “Ya Devrim Ya Ö-

lüm”, “Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “İktidar Dışında Herşey Hiçbir Şeydir”, “Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün” sloganlarımızla alanı inlettik. Bu sömürü sistemine karşı işçi-emekçi ve ezilen halkların birlikte mücadele etmesi gerektiğini ve kendi iktidarlarını kurmadıkları sürece bu krizlerin ve savaşların insanlığı yok edene kadar devam edeceğini haykırdık.

Basın açıklamasının yapılacağı İzmir Büyükşehir Belediyesi’nin önünde polis barikat kurmuştu. Ancak kararlı çabalar sonucu barikat geriye doğru çekildi. Daha sonra KESK İzmir Şubeler Platformu dönem sözcüsü Ramis Sağlam basın metnini okudu. Okunan metinde “Bugün burada zamlara, zulümlere, yoksulluğa, açlığa, işsizliğe, gericiliğe, AKP’nin insanlık dışı antidemokratik uygulamalarına karşı

sefaletle teslim olmayacağımızı, kararlılığımızı göstermek ve taleplerimizi bir kez daha haykarmak için bir araya geldik!.. Halk için değil kar için, Pazar için üretmek, bunun için yaşadığımız çevreyi dünyayı yaşanabilir olmaktan çıkarmak, havayı, suyu, petrolü, hayvanları, yeraltı ve yer üstü kaynaklarını yok etmek... Daha fazla kar hırsı, bir avuç patronun daha çok zenginleşmesi, ihtiyacı olan halkların açlıktan kırılması, yoksulluğun artması, dünyanın dört bir yanını cehenneme çeviren hiç bitmeyen savaşlar...

Tüm tahribatıyla yaşamımızı kuşatan bu kriz insanlığı, dünyayı ve onun güzelliklerini paylaşmada yeni bir tercihe doğru zorluyor. Geleceğimizi artık kendi ellerimize alma zamanıdır... Kriz gerekçesiyle üretime ara veren metal patronları ücretleri düşürüyor; Türkiye’nin başta sanayi bölgelerinde olmak üzere dört bir yanında yıllık izinler gasp ediliyor; fabrikalarda üretim duruyor; işçi ücretleri düşürülüyor; işten atma haberlerinin önü arkası kesilmiyor...

Özgürlük ve demokrasi savunuculuğunda mangalda kül bırakmayan AKP’nin gerçek yüzü ortaya çıkmıştır. Son günlerde başta Kürt sorunu olmak üzere laiklik meselesinde, ayrımcılığa karşı eşitlik isteyen yüzbinlerce alevi vatandaşın talebine kulak tıkaması gerginlikleri turmandırıcı bir ruh halidir...” noktalarına vurgu yapılarak 29 Kasım’da Ankara’da yapılacak olan “Krizle, Eşitsizliğe, Yoksulluğa ve Zamlara Karşı Emek Demokrasi Barış Mitingi”ne çağrı yapılarak basın açıklaması sona erdirildi.

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU/İZMİR

ADANA’DA KESK’TEN EYLEM

15 Kasım Cumartesi günü DİSK ve KESK Şubeler Platformunun düzenlediği ve demokratik kurumların da destek verdiği, ekonomik krize karşı bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

“Bu krizi bizler yaratmadık ve bedelini ödemeyi kabullenemeyeceğiz” şiarıyla saat 12.30 da Eğitim-Sen önünde toplanan kitle, sloganlarla basın açıklamasının yapılacağı İnönü Parkına doğru yürüyüşe geçti. “Krizin Faturasını Emekçiler Ödemeyecek” pankartıyla yürüyen kitle “Krizle karşı emek cephesi”, “Susma sustukça yeni zamlar gelecek”, “IMF uşağı hükümet istifa”, “Toplu sözleşme hakkımız grev silahımız”, “İşçi memur el ele genel greve”, “Faşizme karşı omuz omuza”, “Yaşasın halkların kardeşliği” sloganları atılarak İnönü Parkına geline. KESK Adana Şubeler Platformu dönem sözcüsü Sinan Tunç’un okuduğu basın metninde kısaca şunlar yer aldı. “AKP hükümeti, yaşanan ekonomik krizin etkilerini en a-

za indirmek için çaba harcamak yerine, toplumsal gerilimi ve çatışmaları yükselten bir tavır sergilemektedir. Başbakan’ın ‘ya sev ya terk et’ beyanında açığa çıkan bu anlayışın hemen ardından S.Bakanı Vecdi Gönül’ün Brüksel’de yaptığı ırkçı-şoven açıklamalar ve son olarak milletvekili Abdulkadir Akgül’ün ‘devlete karşı geleni vurmaktan hoşlanırım’ sözleri, AKP’nin geldiği nokta açısından ibret vericidir. Görülmektedir ki, AKP krizden çıkışı, tıpkı darbe ve sıkıyönetim dönemlerindeki gibi, baskıcı politikalarla toplumsal muhalefeti susturmakta aramaktadır. Yaşanan ekonomik krizin daha derin sosyal sorunlar yaşatmaması için, toplumun geniş kesimlerinin çıkarlarını gözeterek ekonomik ve sosyal politikalar hayata geçirilmelidir.”

Yaklaşık 300 kişinin katıldığı eylem, 29 Kasım’da Ankara’da yapılacak merkezi mitingle sona erdi.

Mücadele Birliği/Adana

BİR ELİN NESİ VAR İKİ ELİN SESİ VAR

Merhaba Mücadele Birliği Dergisi okurları sizinle bir işçi arkadaşımızla yaptığımız röportajı paylaşmak istiyoruz.

Mücadele Birliği: Bize biraz kendinizden bahseder misiniz?

İşçi: 35 yaşındayım, Urfa Ceylanpınar'da doğdum. Okula gidebilme fırsatım olmadı hiç, anlayacağın okumam yazmam çok az. 2005 yılına kadar Urfa Ceylanpınar Belediyesi'nde çalıştım. Siyasi görüşüm nedeniyle işten çıkarıldım. Başka yerde iş armaya başladım ama Urfa gibi işsizliğin çok fazla olduğu bu şehirde iş bulamadım. 6 kişilik ailemle birlikte Adana'ya göç etmek zorunda kaldık. 2005 yılından beri Adana'da yaşıyoruz.

Mücadele Birliği: Şimdi ne iş yapıyorsunuz? Bize çalışma koşullarınızdan bahseder misiniz?

İşçi: 3 yıldır bir kebabçıda çaycı olarak çalışıyorum. Gündelik 20 ytl para kazanıyorum ve bununla ailemi geçindirmeye çalışıyorum. Çalıştığım yerde ne bir sigortam ne de bir tatil iznim var. Kiralık bir evde oturuyoruz ve ev kiramı ağabeyimler karşılıyor. Öyle olmasaydı, çoktan ailemle birlikte açlıktan ölürdük. Bir oğlum var 7 yaşında, fazla heyecanlandığı zaman ve çok ağladığında bayılıp düşüyor. Bunun için çok üzülüyorum hastaneye götürdüm ama hiçbir gelişme olmadı. Bana ilaç yazdırıp duruyorlar. Ne yapacağımı bilmiyorum. Bunları nasıl karşılayacağımı bilmiyorum.

Mücadele Birliği: Umarız çocuğunuz bir an önce sağlığını kavuşur. Bir işçi olarak birçok sorunla karşılaşıyorsunuzdur, sizce bütün bu sorunların kaynağı nedir?

İşçi: Teşekkür ederim. Doğduğum günden beri birçok olay gördüm, devletin polisinin insanlara, bunlar "terörist" deyip öldürdüğüne tanık oldum. Yıllardır Türkiye'de süren bir iç savaş var, devlet Kürt Halkını yok sayıyor, işçilerin, emekçi insanların haklarını elin-

den alıyor ve işçilerin emekçilerin ve Kürt Halkının en ufak bir eyleminde azgınca saldırıyor ve onları "terörist" olarak damgalıyor. Ben Kürdüm ve benim gibi insanlar da açlıkla boğuşurken hakkımızı istemeye geldiğimizde gene "terörist" oluyoruz. Bu bir iç savaştır ben- ce. Türkiye, sınırında yürüttüğü bu kirli savaştan o bölgede egemenliği eline almak istiyor. Kapitalistler bu savaştan faydalanıp rahat yaşıyorlar biz ise 20 ytl gibi parayla açlıkla yaşıyoruz. Alternatif olarak deyim yerindeyse bir elin nesi var, iki elin sesi var. İşçiler, emekçiler birbirine kenetlenip örgütlenmesi ve bu sisteme karşı çıkması lazım. Musa Anter benim çok yakınımıdır, hem ondan dolayı hem ailemden dolayı solcu bir insanım bunun hakkında kitap okuyasam da duyduklarım, kendi fikirlerimce tartışabildiğim kadarıyla sosyalizm çok güzel bir sistem. Ben, işçiler emekçiler için bunu alternatif olarak sunuyorum. Ben bir Kürt olarak ülkenin bölünmesini istemiyorum artık; nedeni ise Kürt'ü, Türk'ü Arap'ı birbirine karışmış, bütün halklar eski Sovyetler Birliği'nde olduğu gibi burada da birlikte yaşayabilir. Zenginler, Kürt ve Türk halklarını birbirine kırdırıp bizi birbirimize düşürmeye çalışıyor, bu oyuna gelmemek lazım.

Mücadele Birliği: Bizimle duygularınızı paylaştığınız için teşekkür ediyoruz. Mücadele Birliği Dergisi okurlarına buradan bir şeyler söylemek ister misiniz?

İşçi: Herkesin candan, yürekten gerçek demokratik bir sistemde yaşaması özlemindeyiz, bunun için mücadele eden insanlara teşekkür ediyorum ve onları destekliyorum.

**SAVAŞAN HALKLAR KAZANACAK
YAŞASIN KÜRT TÜRK HALKLARININ
MÜCADELE BİRLİĞİ**

Mücadele Birliği / Adana

OVAMA VE ONURUMA DOKUNMA

Narlı Ovası'nda yapımı süren katı atık tesisi ve çimento fabrikası'nın kapatılması için "Ovama ve Onuruma Dokunma Hareketi" tarafından kampanya başlatılmıştı. Aynı zamanda Gaziantep İdare Mahkemesinde açılan dava 11 Kasım Salı günü görüldü. Mahkemede konuşan aktivistler ve avukatları, bu tesislerin çevreye zarar vermesinin yanısıra yapımının ve işletmesinin de yasalara uygun olmayan şekilde yapıldığını belirterek kapatılması gerektiğini söylediler.

Mahkeme çıkışında bir açıklama yapan avukat Mehmet Horuç, son bir aydır medyada başbakanın bu olaya el koyduğu ve bu sayede çözüme kavuşturulacağı yönünde haberler yayınlanarak halkın Tayyip Erdoğan'a minnet duymasının sağlanmaya çalışıldığını kaydetti. Horuç, "Biz minnet duymuyoruz. Eğer bu dava bitecekse başbakanın müdahalesiyle değil, Bu halkın mücade-

lesi sonucunda bitirecektir. Bu tesisi de bu halk kapattıracaktır. Başbakan'dan da hiçbir şey istemiyoruz. Uzak dursun yeter" şeklinde konuştu.

Mahkeme sonrası Narlı Çevre Koruma ve Kültür Derneği üyeleri Antep'teki Özgür Düşünce Derneği'ni ziyaret ettiler. Ziyaret sırasında Dernek üyeleri devrimci ve demokrat çevrelerden de bu harekete karşı da-

ha fazla duyarlılık beklediklerini söyleyerek "mahkeme önüne bu insanların ve örgütlerin gelip destek olmaları gerekir" dediler.

Salonda bulunan Mücadele Birliği Platformu üyeleri, bu davada Narlılıkların karşısına Sanko ve Kipaş holdinglerin çıktığını belirterek, sermaye sınıfının, kendi çıkarları için çevreyi hiçe saydığını anlattılar ve bu hareketin başladığı günden bu yana takipçisi ve destekçisi olduklarını, bu desteğin bundan sonra da süreceğini söylediler.

Son olarak söz alan avukat Mehmet Horuç, Bergama ve Narlı'da süren mücadelelerin tüm ülkeye mal olmuş davalar olduğunu söyleyerek bu davanın daha da geniş kitlelere duyurulması için çaba harcadıklarını anlattı.

Sürmekte olan davanın sonucunun ise 1-1,5 ay sonra belli olacağı bildirildi. □

İNİSİYATİFLİ OLMAK

Tarihte kişilerin rolü bellidir; akışın hızını artırabilir ya da düşürebilirler. Bu rol sınırlıdır, ama önemsiz değildir. 1917 Ekim Devrimi sırasında Lenin gibi bir öndere sahip olmanın Bolşevikler açısından önemini tartışmak mümkün mü? Ya da sosyalizmin inşası ve 2. Dünya Savaşı yıllarında Stalin gibi bir öndere sahip olmanın Sovyetler Birliği açısından önemi ya da bunca ambargo, tehdit, kuşatma altında en olağanüstü dönemlerden geçen Küba'nın başında Fidel'in bulunmasının önemini...

Açık ki, bu büyük önderler sadece akışın hızını tayin etmekle kalmamış, bazı koşullarda akışın yönünde attıkları önemli adımlarla sonucu tayin etmişlerdir.

Kişilerin öneminin bazı tarihsel koşullarda olağanüstü arttığını, artabileceğini biliyoruz. Tarihte bazı dönemler vardır ki, tarihsel koşullar insanın omuzlarına tarihsel sorumluluklar yükler. Böyle bir dönemde sorumluluktan kaçmak tarihe, insanlığa, insanlığın geleceğine sırt çevirmektir. Artık orada o insanın yapıp yapamayacağından, kişisel yeteneklerinin bunun üstesinden gelip gelemeyeceğinden çok, o görevin yerine getirilmesinin tarihsel önemi ön plandadır. Artık ya elden ele geçip gelen bayrak daha da yükseltilecek, ya da yol kenarına bırakılıp gidilecektir.

İşte şimdi biz tam da böylesi koşullardan geçiyoruz. Şimdi herkesin yüreğini ve bilincini bir kez daha gözden geçirmesi gereken bir dönemdeyiz. Dünya ve üzerinde yaşadığımız topraklar büyük devrimci gelişmelere gebe. Tarihin rahminde olgunlaşmış olan devrimin yeniden tüm dünyaya sesini duyurabilmesi için öznel faktörün rolü olağanüstü artmış durumda. Şimdi tümüyle emeğimizin bu yönde yoğunlaşması gerekiyor. Zaman sabırsızlık zamanı. "Yüz yılda bir görülebilecek bir kriz"le karşı karşıya olan emperyalist-kapitalist sistemin cenaze töre-

nine "en güzel elbiselerimizle", "işçi tulumuyla hazırlanmamız için tüm koşullar mevcut. Devrimin koşulları her zamankinden çok olgunlaşmış durumdadır. Dünya emperyalist-kapitalist sisteminin bunalımının artık her yerde konuşulduğunu görebiliriz. Marx ve Marksizm, yeniden tüm gözlerin çevrili olduğu yerde. Rahatlıkla söyleyebiliriz ki Lenin'in de (Leninizmin) konuşulacağı günler gelecek.

Dünya burjuvazisi karamsar, deyim yerindeyse umutsuz bir bekleme içinde. Obama'nın ABD başkanlığı seçimlerini kazanmasıyla bazı umut simsarları ortaya düştüler, ama onlar da biliyor ki ölmüş "eşeği" tekmeleyerek diriltmek mümkün değil. "Amerikan rüyası" Irak topraklarına çoktan gömülmüş durumda. Dünya üzerinde devrimci gelişmeler dönemine girildi. Devrimlerin birbiri ardına sıçramalı gelişeceği, tarihsel bir dönüşüm çağındayız.

Bugüne kadar tarihin gerçek yapıcıları, buldukları her yerde mücadeleyi kararlılıkla ve cesaretle sürdürdüler. Şimdi anlaşılıyor ki, "tarihin en güzel yerinde son sözü" söylemenin zamanı da geldi. Şimdi dünyanın dört bir tarafından olduğu gibi üzerinde yaşadığımız topraklarda da inisiyatif sahibi yeni kadroların ortaya çıkmasının ve ileri atılmasının tam zamanı. Düşenlerin yerinin bir başkasınca doldurulacağı bir dönemdir bu.

Tarihsel hareket bir kez başladı mı artık onun önünü kimse kesemez, hareket kendi iç sürekliliğini sağlar.

Bunun için inisiyatif olmaktan ve vermekten bıkmamak gerekir. Gelişmek isteyen herkes inisiyatif olmak, yeni görevler üstlenmek yükümlülüğüyle karşı karşıyadır. Kendine güven duymak, kolektif akla ve tarihe güven duymak, insanı bulunduğu noktadan kilometrelerce ileriye fırlatabilir. Yaratıcı olma, üretken olma, taklitçilikten sakınıp kendi özgün-

yanlarını harekete katma, hem bireyi hem kolektifi geliştirir. İnisiyatif almak ve yaratıcı bir çalışma geliştirmek için yarışmak büyük bir enerji açığa çıkaracaktır. Ve bu enerji kitlelerin enerjisiyle birleştiğinde ulaşılmak istenen tüm hedeflere ulaşmak mümkün olacaktır.

Cesur inisiyatif, beklemeden yapmak, aklına geldiği anda ve doğruluğuna inandığı anda harekete geçmek demektir. "Bakışın yönü" ortak olduktan sonra sorun yoktur, kişilerin özgünlüğü hareketi zenginleştirir, yaratıcılığı artırır. Korkmadan, çekinmeden, büyük bir özgüven ve kararlılıkla, başaracağımıza olan sonsuz inançla ileri atıldığımızda, yapamayacağımız şey yoktur. 2. Dünya Savaşı sırasında İngiltere başbakanı olan Churchill, Stalin'in Sovyet Kızılordusunun başında olmasının bu ülke için büyük bir şans olduğunu söylüyordu. "Çünkü" diyordu Churchill, "Onun için çözümsüzlük diye bir şey yoktu, en umutsuz zamanlarda bile mutlaka bir yol bulurdu". "Ya bir yol bulacağız, ya da yeni bir yol açacağız" ilkesini kendisine düstur edindiğini söylüyordu.

Şimdi devrime lazım olan, tam da böyle bir ruh halidir. Yoğunlaşan ve daha da yoğunlaşacağı olayların gelişim seyirinden kitle eylemlerinde öne çıkmak, inisiyatifi ele almak, "Devrim Biziz Biz Devrimiz" diyenlerin artık üzerinden atlayamayacakları bir durum halini almıştır. Momenti kaçırmamak, yapılması gerekeni zamanında yapmak hayati önemdedir. "Ne yapalım, iş başa düştü" mantığıyla değil ama tarihsel sorumluluk ve inisiyatifi hareket etmek, kendine güvenmeyenleri, umudu kırılanları, cesaretini kaybedenleri ayağa kaldırmak, onlara umut ve cesaret vermek gerekiyor.

O meşhur, belki de bir çoğumuzun bildiği cümleyi bir daha yinelemek gerekiyor. "Umutsuz değilsiniz, umut sizsiniz." □

İzmir

Yaşam

Bizden Yana...

